

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 5

Svibanj 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro,
CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Kad je Isus Uzašao 2

Međunarodne Biblijske Studije

Isus se Odupire Iskušenju 16

Isusov Zadatak na Zemlji 18

Isus Poučava o Zakonu 21

Najveća Zapovijed 23

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Pouke Iz Poslanice
Hebrejima 26

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – May 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Kad je Isus Uzašao

*“Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu
svojemu, nego idi k braći mojoj i reci im: Uzlazim
k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu i
Bogu vašemu.” —Ivan 20:17*

ŠIROM SVIJETA mnogi iskreni kršćani sjećali su se Isusove smrti u večer 13 travnja, uzimajući „kruh“ i „vino“ kao što je on zatražio od svojih apostola da čine kad su bili u „gornjoj sobi“ s njim noć prije njegovog raspeća. (Marko 14:15; Mat. 26:26-29) Datum ove godišnjice smrti našeg Gospodina u skladu je sa židovskim lunarnim kalendarom, i pada na četrnaesti dan mjeseca Nisana, na isti dan kada je bilo zaklano predodžbeno Židovsko Pashalno janje. Isus je ispunio tu predsliku, postajući „Krist, pasha naša,“ „Jaganjac Božji koji oduzima grijeh svijeta.“ (1 Kor. 5:7; Ivan 1:29)

Koristeći računanje istog lunarnog kalendara, jutro 16 travnja ove godine odgovara vremenu uskrsnuća našeg Gospodina iz mrtvih, a za koje Biblija izjavljuje da se dogodilo na „treći dan.“ (Mat. 16:21; 17:23; 20:19) Četrdeset dana

nakon svog uskrsnuća, Isus je uzašao svom Ocu-
ove godine to odgovara 26 svibnju. (Djela 1:3)
Deset dana kasnije na dan Pedesetnice, Sveti Duh
sišao je na učenike koji su čekali u Jeruzalemu- 5
lipnja bi bio odgovarajući datum za to ove 2014
godine. (3 Moj. 23:4-16; Djela 2:1) Prema tome,
mjesec svibanj približno odgovara tom razdoblju
nakon Isusovog uskrsnuća iz mrtvih, tijekom kojeg
se perioda pojavljivao u različitim prilikama svojim
učenicima, i zatim uzašao Ocu- mjesecu koji je
završio samo nekoliko dana prije Pedesetnice.

Bez obzira na računanja gornjih događaja
godišnjeg lunarnog kalendara, smrt, uskrsnuće, i
uznesenje Isusovo, zajedno sa naknadnim davanjem
Svetog Duha na dan Pedesetnice, bili su životno
važna obilježja u izvršenju Božjeg plana spasenja.
Svake godine u ovo vrijeme kad se naša srca i
umovi posebno bave s njima, blagoslovljeni smo
prisjećajući se različitih Biblijskih dragocjenih
tesktova povezanih s tim događajima, i
razmišljanjem o važnim poukama istine koje nam
prenose. Sjećamo se značajnog proročanstva o
Isusovom uskrsnuću, zapisanog u Ps. 16:10, koje
izražava njegovo osobno pouzdanje da njegova duša
neće biti ostavljena u paklu- to jest, njegovo biće
neće biti ostavljeno u stanju smrti- u grobu.

Tijekom razdoblja svoje zemaljske službe,
Isus nije tvrdio da on ima sposobnost podignuti se
iz mrtvih, nego je bio uvjeren, da ako bude vjeran,
Nebeski ga Otac neće ostaviti u smrti. Stoga su

njegove posljednje riječi na križu bile, kada je rekao svom Nebeskom Ocu: „Oče u ruke tvoje predajem duh svoj“ – moj život, moje postojanje. (Luka 23:46) Apostol Petar, govoreći na Pedesetnicu, rekao je, „Toga Isusa uskrisi Bog.“ (Djela 2:32)

Apostol Pavao slično tome ukazuje na moćnu Božju silu koja je bila pokazana kroz Isusovo podizanje iz mrtvih i kad je bio uzvišen njemu s desna. Obavijestio je braću iz Efeza da se molio za njih kako bi oči njihovog razumijevanja mogle biti prosvijetljene kako bi znali nadu njihovog poziva i „prekomjernu veličinu“ božanske moći koja je bila pokazana kroz Isusovo uskrsnuće. Ta je ista moć, on kaže dostupna „nama koji vjerujemo.“ (Efež. 1:17-22) Zato što su oči našeg razumijevanja prosvijetljene mi smo u stanju gledati na stvari „nevidljive“, stvari koje su vječne na nebesima. (2 Kor. 4:17,18)

U našim razmišljanjima o ovoj temi, mi također mislimo i na Pavlov poticaj u Kološanima 3:1-3, gdje on kaže da ako smo mi „suuskršli s Kristom“, tada ćemo „tražiti ono što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu.“ Zaista je pravi blagoslov razmišljati o tome što znamo da je Krist bio tako visoko uzvišen, i biti uvjereni da mi možemo postići nebesku slavu s njim.

Pavao nam daje još jedan razlog zašto bi smo trebali biti presretni zbog toga što znamo da je Isus bio uzvišen zdesna Bogu. To ima veze s našim nesavršenostima i mogućnošću da budemo

obeshrabreni zbog njih. On kaže, „Tko osuđuje? Krist umrije, štoviše i uskrsnu, on je i zdesna Bogu, on se i zauzima za nas.“ Ponovno u Hebr. 7:25 Pavao piše da Isus „svagda živi da se zauzima za nas.“

Učenici su bili sretni što su bili uvjereni da je Isus bio podignut iz mrtvih. Međutim, sve do Pedesetnice oni nisu razumjeli ovu predivnu istinu s obzirom na njegovo pojavljivanje u Božjoj prisutnosti za njih, i za sve koji će vjerno slijediti njegove stope- „malo stado“ kojima Otac Želi dati Kraljevstvo. (Luka 12:32)

ZEMALJSKE NADE

Između Isusa i njegove male družbe sljedbenika – uključujući i vjerne žene- razvila se prekrasna veza prijateljstva no to je bilo isključivo na ljudskoj razini. Oni još uvijek nisu razumjeli niti shvaćali duhovne stvari. Oni su svim srcem vjerovali da je on bio obećani Mesija, i da je trebao uspostaviti davno obećano Mesijansko kraljevstvo. U mnogim njegovim čudima, oni su vidjeli dokaz zemaljskih blagoslova koje će on darovati svima kroz instrumente tog kraljevstva.

Kratko prije nego je Isus umro, kada ga je Marta susrela kad je dolazio u Betaniju nakon što je njezin brat, Lazar, umro, ona mu je rekla, „Gospodine, d si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam: što god zaišćeš od Boga, dat će ti Bog.“ (Ivan 11:21, 22) Isus joj je nato odgovorio

rekavši, „Uskrsnut će brat tvoj!“ na što je Marta odgovorila, „Znam da će uskrsnuti, o uskrsnuću u posljednji dan.“ Tada „reče joj Isus: Ja sam uskrsnuće i život....Vjeruješ li ovo?“ (reci 23-26)

Doista, Marta je vjerovala, kao i Marija i ostali učenici. Na temelju čuda koja su vidjeli da je Isus napravio, i zbog njegovih predivnih učenja i dražesnih riječi koje je izgovorio, oni su vjerovali da je on bio Mesija. Kako su negdje bili oduševljeni kad su pomislili da su oni učenici jednoga kojem je bila svojstvena takva moć da bi čak i dodir njegove haljine izliječio bolesne.

Oni su srdačno voljeli svog Učitelja. Kad je bio uzet od njih i razapet, njihova tuga bila je duboka i gorka, i njihove nade koje su bile usredotočene na njega bile su osujećene. Stoga nije nikakvo čudo, da su kada je Marija Magdalena otkrila prazan grob, i izvijestila Petra i Ivana da je njegovo tijelo bilo ukradeno, brzo požurili da se sami uvjere. Također nije se čuditi, da je Marija, slomljena u duhu zbog svog razočarenja što nije vidjela tijelo svog Gospodina i tada iznenadila shvatila da Isus stoji pred njom uzviknula, „Rabbuni!, što znači Učitelju“ i tada ga očito zagrlila. (Ivan 20:16)

Mora da joj je djelovalo više nego čudno kad je Isus rekao, „Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu svojemu.“ (redak 17) Grčka riječ ovdje prevedena sa „dotaknuti“ se koristila u svakom slučaju u kojem se govorilo o pojedincima

koji su „dotaknuli“ Isusa ili njegove haljine kako bi bili izliječeni. To je također ista riječ koja je korištena u izvještajima koji govore o njegovom „dodirivanju“ drugih u povezanosti s njegovim čudima izlječenja.

Profesor Strong definira Grčku riječ kao „vezati“ i izgleda jasnim iz njenog čestog korištenja u Novom Zavjetu da ukazuje na vitalnu povezanost koja rezultira blagoslovom izlječenja. Kroz svoje druženje s Isusom, učenici su, uključujući i Mariju svjedočili čudesnim rezultatima njegovih dodira. Oni su također vidjeli da kada su drugi ispružili ruku kako bi ga dodirnuli vjerujući da bi trebali biti izliječeni, njegova „sila“ izlazila bi iz njega k njima i oni bi bili izliječeni. Marija Magdalena je danima bila izbezumljena od tuge zbog smrti svog ljubljenog Učitelja. Sada, iznenada shvaćajući da on više nije mrtav, i da je živ, i da stoji pored nje, ona je posegnula prema njemu u namjeri da se veže uz njega kako više nikada ne bi bila lišena blagoslova za koje je ona osjećala da ih samo on može dati njoj. I to je sasvim prirodno, međutim ona je tražila samo ljudski blagoslov.

Marija tada nije bila u stanju razumjeti razlog zašto joj je Isus rekao da ga se ne dotiče- „jer još nisam uzašao k Ocu svojemu.“ Međutim, uskršli Gospodin dao je zadatak Mariji da ide njegovoj braći „i reci im: Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu.“ Marija nije bila u gornjoj sobi noć prije no što je Isus bio

razapet. Osim ako joj netko od onih koji su bili tamo nije rekao da je Isus govorio o svom odlasku k Ocu ona ne bi bila u stanju shvatiti tu izjavu, posebno kao razlog njezinog ne diranja njega i primanja toliko željenog blagoslova.

Isus je rekao svojim učenicima u gornjoj sobi da on ide k svojem Ocu, i da će im poslati Utješitelja- Sveti Duh- Duh istine- kojega „šalje“ Otac. (Ivan 14:26; 15:26; 16:7) Kad im je Marija donijela poruku da on još nije uzašao k svom Ocu, oni su se vjerojatno sjetili njegovog obećanja. Međutim oni još uvijek nisu shvaćali značenje toga, a niti je to i bilo moguće sve do ispunjenja obećanja kad su uistinu primili Sveti duh koji ih je prosvijetlio i utješio.

OD ZEMALJSKOG KA DUHOVNOME

S ove strane Pedesetnice, i posebno na kraju ovog doba kad je naš Gospodin koji se je vratio posluživao kućanstvo vjere sa „hranom u pravo vrijeme“ mi možemo jasno vidjeti što je Isus mislio sa tom izjavom Mariji, „Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu svojemu.“ To je bio način da im kaže da je njegov odnos prema njoj, i prema svim njegovim učenicima, od sada bio na potpuno drugačijoj razini. Ona više nije trebala razmišljati o njemu u terminima ljudskog prijateljstva, niti samo kao o moćnome koji liječi fizičke bolesti i slabosti. On joj je zapravo rekao, da će od tog vremena pa nadalje blagoslovi teći njegovim sljedbenicima od

njega kroz Sveti Duh, a Sveti im Duh nije mogao biti poslan sve dok on nije bio uzašao k Ocu.

Marija i drugi učenici su trebali naučiti da njihov odnos sa Isusom više nije bio na ljudskoj razini. Dok se im čudesno pojavio nekoliko puta nakon svog uskrsnuća, kad je uzašao svom i njihovom Ocu, njihov je odnos trebao biti kroz vjeru, i kroz prosvjetljenje i utjehu Svetog Duha. Čak i prije nego je uzašao svom Ocu, njegovo ograničeno druženje s njegovim učenicima tijekom četrdeset dana između uskrsnuća i uzašašća bilo je osmišljeno da im pomogne shvatiti da se dogodila velika promjena i da više ne mogu biti s njim i uživati u njegovom društvu na isti način kao što su to mogli prije nego je bio razapet. Premda je on osobno bio s njima- premda nevidljiv- većinu vremena tokom tih četrdeset dana, oni su ga vidjeli samo nekoliko puta, i kod svakog pojavljivanja među njima bio je u drugačijem tijelu tako da ga nisu mogli odmah prepoznati.

U isto vrijeme, činjenica da se po svojoj volji mogao pojaviti i nestati, čak i kada su oni bili iza zatvorenih vratiju, trebala im je pomoći da razumiju da on više nije bio ograničen okovima tijela. To im je zajedno sa njegovom objavom da mu je bila dana „sva moć i na nebu i na zemlji,“ (Mat. 28:18) trebalo pomoći da ih pripremi za ono što će im kasnije Sveti Duh u potpunosti otkriti- naime da premda je bio ubijen u tijelu, on je bio oživljen u

Duhu. Kao što Apostol Pavao kaže, „on je postao duh životvorni.“ (1 Kor. 15:45)

Možda su sada učenici počeli shvaćati, barem nejasno, značenje onog što je Učitelj rekao Nikodemu, kada mu je objasnio da oni koji su „rođeni od Duha“ mogu dolaziti i vraćati se kao vjetar- nevidljivo- u stanju pokazivati snažnu moć. (Ivan 3:8) Kad je bio s njima u tijelu, s vremenom se znao fizički umoriti, i tada bi rekao, kao jednom prilikom, „Hajdete...na pusto mjesto, pa počivajte malo.“ (Marko 6:31) Viseći i trpeći na križu, on je rekao, „Žedan sam!“ (Ivan 19:28) Međutim, sada premda su vidjeli samo malo od njega, nije bilo ničega u njegovom ponašanju a što bi ukazivalo da je on na bilo koji način bio podložan ljudskim ograničenjima, ili da je doživljavao bilo kakvu fizičku patnju ili umor.

UZAŠAO- „Otet pogledu njihovu.“

Isusov zadnji posjet njegovim učenicima nakon njegovog uskrsnuća po tom je pitanju bio vrlo impresivan. Nakon što im je rekao da će primiti snagu kroz Sveti Duh, uputio ih je da budu njegovi svjedoci „u Jeruzalemu, i po svoj Judeji i Samariji, i sve do kraja zemlje. Pa kad to reče, bi uzdignut još dok su oni gledali i oblak ga ote od očiju njihovih.“ (Djela 1:8, 9) Oni su znali da to nije bilo moguće ostvariti sposobnošću pukog čovjeka.

Stvarno ne čudi da su učenici „netremice gledali u nebo kako on odlazi.“ (redak 10) Kakav je

to bio dramatičan vrhunac nakon serije iskustava kroz koja su prošli tijekom šest tjedana od kad je njihov Učitelj bio uhićen i pogubljen. Dva anđela koja su se pojavila nakon što ih je Isus napustio, pitali su ih, „Ljudi, Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo?“ (redak 11) Anđeli nisu čekali na odgovor, jer su znali da su ti „ljudi Galilejci“ bili u tom trenutku toliko ovladani emocijama, toliko iznenađeni, i toliko nesposobni shvatiti značenje događaja od kojih je ovo bio nevjerojatan vrhunac, da bi bili u mogućnosti odgovoriti.

Tada su anđeli objasnili, „Ovaj Isus koji je od vas uzet na nebo doći će na isti način kao što ste ga vidjeli da odlazi na nebo.“ (redak 11) „Isti Isus“ kojeg su vidjeli na ide na nebo, vratit će se. U stvari, on je bio ista osobnost puna ljubavi i razumijevanja s kojim su bili povezani tijekom njegove cijele zemaljske službe. Međutim, on sada više nije bio ljudsko biće čiji doslovni „dodir“ liječi bolesne, ili čija „sila“ izlazi da liječi one koji su dodirnuli rub njegove haljine.

Isus, s kojim su bili tako dobro upoznati, čije su društvo uživali, bio je „čovjek Krist Isus.“ (1 Tim. 2:5) To je bio čovjek Isus koji je rekao da će dati svoje tijelo za život svijeta. (Ivan 6:51) Onaj koji će se vratiti trebao je biti visoko uzvišeni Isus, koji je nakon svog uskrsnuća, bio toliko drugačiji. Zaista, on je bio drugačiji, jer sada je bio „rođen od Duha“, postao je životodavno, duhovno biće sa moćnom silom Božjom. Uskrsli Isus mogao je ući u

sobu dok su vrata bila zatvorena i zaključana, i mogao se pojaviti i nestati. Mogao je biti sa svojim učenicima četrdeset dana, koji su ga mogli vidjeti samo onda kada im se pojavio. To je bio on koji je bio čudesno uzet na nebo i nestao iz njihovog vidokruga iza oblaka. Takav se Isus trebao vratiti, i na isti način kao što je otišao. To jest, nezapaženo od svijeta, sa samo nekolicinom svojih bliskih prijatelja, njegove braće koji su bili svjesni toga.

Sa „Maslinske gore“ gdje se Isus pojavio svojim učenicima po zadnji puta, vratili su se u Jeruzalem- subotnji dan hoda- i boravili su u gornjoj sobi gdje su „svi jednodušno ustrajali u molitvi, zajedno s nekim ženama i Marijom, majkom Isusovom, i s braćom njegovom.“ (Djela 1:12-14) Nije bilo potrebno da dugo čekaju, jer za deset dana Učiteljevo obećanje da će poslati Utješitelja, Sveti Duh, bilo je ispunjeno. Pod njegovim prosvijetljujućim utjecajem sada su bili u stanju staviti svoja iskustva u obrazac koji je bio razumljivi i nadahnjujuć. U svijetlu i kroz moć Svetog Duha Petar je bio u stanju iznijeti svoju uzbudljivu propovijed u kojoj je ukazao na ispunjenje proročanstva o Isusovoj smrti i uskrsnuću- propovijed koja je bila toliko snažna da je njome „tri tisuće duša“ bilo pogođeno u srce. (Djela 2:37, 41)

Ne bi smo trebali misliti da je ovo moćno očitovanje Svetog Duha koje se dogodilo na Pedeseticu bilo potpuno ispunjenje Isusovog

obećanja o slanju „Utješitelja.“ U stvari, to je bio samo početak. Isto tako blagoslovi Svetog duha nisu trebali biti ograničeni na samo nekolicinu, posebno izabrane apostole. U „gornjoj sobi“ gdje su braća čekala u molitvi, bile su prisutne i žene i majka Isusova i njegova braća- ukupno ih je bilo sto i dvadeset. (Djela 1:15)

Među prisutnima je nedvojbeno bila i Marija Magdalena, kojoj je Isus rekao, „Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu svojemu.“ Sveti Duh je došao na njih zato što je Isus uzašao i pojavio se na nebu za svoju crkvu. Marija je tada trebala shvatiti koliko su mnogo dragocjenij i trajniji bili blagoslovi koje je on sada bio u stanju izliti na nju, i na svu svoju braću, nego što je to bilo moguće dok je bio u tijelu.

Sada umjesto da se čvrsto drži njegovog fizičkog bića u nadi da će dobiti vitalnost i snagu, Marija je znala da može ići k prijestolju nebeske milosti kako bi tamo dobila milosrđe i našla milost za pomoć u pravo vrijeme. Počev od Pedesetnice, Duhom prosvjetljeni učenici razumjeli su da nakon što se Isus vratio svom Ocu sada za njih bila moguća dva velika blagoslova. On se pojavio u prisutnosti Oca da bi „posredovao za nas“, i Sveti Duh bio je „izliven“ za prosvjetljenje i utjehu njegovih sljedbenika. Marija je to sada mogla razumjeti i mogla se radovati duhovnom zajedništvu s Ocem i sa Sinom koje je sada bilo moguće.

Prije svog raspeća Isus je rekao svojim učenicima, „A, Utješitelj Duh Sveti, kojega će Otac poslati u moje ime, on će vas poučavati o svemu i podsjetiti vas na sve što vam rekoh. Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Ja vam ga ne dajem kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši.,, (Ivan 14:25-27)

Počev od Pedesetnice, učenici su iskusili ispunjenje tog obećanja. Zbunjeni i obeshrabreni kad je njihov Učitelj bio razapet, sada, kroz službu Svetog Duha, kao Utješitelja poslanog od Boga, oni su imali mir. Bio je to mir koji nadilazi ljudsko razumijevanje, rođen kroz povjerenje u Očevu mudrost i ljubav da ih vodi i upravlja s njima. Oni su znali da je onomu koji je rekao Marti, „Ja sam uskrsnuće i život“ bila dana „sva vlast...na nebu i na zemlji,“ (Mat. 28:18) i da budući da se sada pojavio u prisutnosti Boga za svoju braću, da im je sada na raspolaganju moć Svetog duha.

Oni su svakodnevno iskusili i vidjeli u svojim životima na djelu moć Duha. On je otvorio oči njihovog razumijevanja da vide slavu Božju otkrivenu kroz njegov ljubazni plan za otkupljenje i spasenje čovječanstva. Podsjećajući ih na prekrasne riječi života koje im je Isus izrekao prije svog raspeća snaga Svetog Duha podsjetila ih je na njegovo obećanje da će oni koji budu ostavili sve i slijedili ga sve do u smrt imati „blago na nebu“ (Mat. 19:21) Sada su znali što je to „blago.“

Zaista, apostoli su znali i naučavali da se možemo nadati da ćemo živjeti i vladati s njim, pod uvjetom žrtvenog umiranja s Isusom, da ćemo biti poput njega i vidjeti kakav uistinu jest. Oni su također, shvatili da se te slavna nebeska nagrada ne može ostvariti sve dok se Učitelj ne vrati, stoga je njegovo obećanje da će „ponovno doći“, bio temelj za naj blago slovljeniju nadu. Ivan 14:3

Štoviše, apostoli su jasno razumjeli i poučavali braću da je njihova nada u besmrtni život ovisila o uskrsnuću mrtvih. Oni su znali da je cijelo čovječanstvo izgubljeno u smrti ako nema uskrsnuća. Oni su razabrali, da je Isus, svojom smrću, učinio mogućim uskrsnuće i svijeta i crkve, i da je njegovo uskrsnuće jamstvo od Oca da će kroz njega svi uskrsnuti.

Ove su se istine jasno razumjele u Ranoj Crkvi, kroz moć Svetog Duha i službu prosvijetljenih apostola. Danas one poplavljuju naše umove i nadahnjuju naša srca, i ponovno nas na poseban način podsjeća da onaj koji je rekao da je on „uskrsnuće i život“ nije mogao ostati u grobu. Kako se radujemo u jamstvu da se onaj koji je oživio u Duhu, i pojavio se u Božjoj prisutnosti za nas, vratio, i da ćemo uskoro budemo li bili vjerni biti s njim u slavi i vidjeti ga kakav uistinu jest.

Isus se Odupire Iskušenju

Ključni redak: *"Ali on odgovorivši reče: Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih."*
Matej 4:4

Izabrani tekstovi:
5 Mojsijeva 6:1-16;
Matej 4:1-11

SLIJEDEĆI SVOJE KRŠTENJE, Isus je otišao u pustinju kako bi ostao sam, kako bi utvrdio Očevu volju prije nego započne svoju javnu službu. On je također postio četrdeset dana dok je razmišljao o značenju različitih proročanstava koja su predviđjela njegovu patnju i smrt. Osim toga, proveo

je vrijeme polažući temelj za djelo apostola i drugih koji su trebali objavljivati Božje dolazeće kraljevstvo. Naš je Gospodin bio toliko zaokupljen sa proučavanjem i molitvom svom Ocu da nije jeo nikakve hrane cijelo vrijeme svog iskustva u pustinji. Zapažajući njegovu smanjenu vitalnost, Đavao je pokušao navesti Isusa da koristi svoje duhovne moći da utaži svoju glad. (Mat. 4:1-3) Kao što zapažamo u našem ključnom retku, Učitelj je odmah odbacio protivnikov prijedlog da čudom pretvori kamenje u hranu za svoje osobno korištenje. On je citirao iz Starog zavjeta, koji tvrdi da je poslušnost Božjoj riječi od najveće važnosti, i

stoga, on ne bi koristio svoju moć na način koji bi bio suprotan njegovom savezu žrtve.

„Povede ga tada đavao u sveti grad i postavi ga na vrh Hrama pa mu reče: Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se o kamen ne spotakne noga tvoja.“ (reci 5,6)

Naš je Gospodin opet odmah i ispravno odbacio Sotonin izazov da prkosi zakonima prirode i traži božansku zaštitu. Za njega bi to činiti značilo iskušavati Oca, čineći krivu primjenu Pisma. (5 Moj.6:16; Mat. 4:7)

U konačnom nastojanju prijevare, đavao je predložio Isusu da ako prizna njegovu nadmoć, neće biti potrebno da daje svoj život kao žrtvu da otkupi ljudsku obitelj. „Tada mu reče Isus: Odlazi Sotono! Jer pisano je: Klanjaj se Gospodu, Bogu svojemu, i njemu jedinome služi. Tada ga đavao pusti. I gle, anđeli pristupiše te mu služahu.“ (reci 10,11)

Kao posvećeni Kristovi sljedbenici možemo izvući važnu pouku razmišljajući kako je naš Gospodin postupao tijekom svojih iskušenja u pustinji. Sotona je već odavna tražio postići svoje ciljeve buneći se protiv božanskog autoriteta. (Iza. 14:12-14) Premda nije uspio u svojim nastojanjima da mu naš Gospodin postane vjeran, on je nastojao osujetiti kompletiranje tijela Kristovog predstavljajući nam u mislima različite primamljivosti koje bi ako bi im popustili, imale

tendenciju prema sebičnom samozadovoljenju i ometalo bi naš napredak na uskom putu.

Neka bi smo udvostručili naša nastojanja u podlaganju Božjoj volji kako je otkrivena u Bibliji, uvijek imajući na umu sljedeće upozorenje: „Jer svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen.“ (Luka 14:11)

Pouka dva

Isusov Zadatak na Zemlji

***Ključni redak: „A on
im poče govoriti: Danas
se, na vaše uši, ispuni
ovo Pismo.“
Luka 4:21***

***Izabrani tekst:
Luka 4:14-21***

NAKON IZLASKA iz pustinje gdje je boravio nakon svog krštenja, Isus je sa snagom Svetog Duha, započeo svoju javnu službu, poučavajući u sinagogama u vezi

Kraljevstva Božjeg. Kasnije, kad je stigao u Nazaret, gdje je bio odrastao, također je otišao u sinagogu kada je bio Sabat i čitao dio Biblije iz knjige proroka Izaije. (Luka 4:14-17) „Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza da naviještam evanđelje siromasima. Posla me da iscijelim one srca slomljena, da proglasim sužnjima oslobođenje i slijepima vraćanje vida, da na slobodu pustim

potlačene, da proglasim godinu prihvatanja Gospodnjeg.“ (reci 18,19)

Nakon što je Isus pročitao te riječi iz Izaije, izvještaj kaže da je zatvorio knjigu i sjeo, oči svih okupljenih bile su uprte u njega. (redak 20) Naš ključni redak kaže kako je Učitelj potvrdio na uši svih u publici da se odlomak iz Pisma kojeg je pročitao ispunio u taj čas.

Početna reakcija na riječi našeg Gospodina bilo je divljenje jer su se njegovi slušatelji divili milosnim riječima koje su izlazile iz njegovih usta. (redak 22) Međutim, kako je nastavio govoriti, njegovi su iskazi ukoravali njihovu nepravедnost, i njihov prijašnji stav hvale prema njemu okrenuo se u gnjev, zato što nije mogao napraviti nijedno od svojih čuda „u svojem zavičaju.“ (reci 23, 24) Zatim su ga htjeli baciti preko litice, ali on je prošao kroz njih neozlijeđen prije nego što je otišao na drugo mjesto. (reci 28-30)

S krajem Isusove službe, on je bio u potpunosti zaokupljen sa vršenjem Božje volje. Premda odbačen od pismoznanaca, Farizeja i Saduceja, običan narod ga je rado slušao i prihvatao. On je liječio bolesne, istjerivao demone, i hranio mnoštva- jednom prilikom pet tisuća a drugi pita četiri tisuće. Ipak, unatoč svem tom čudesnom svjedočanstvu, on je znao da se bliži kraj njegovog zemaljskog života. Naš je Učitelj počeo davati istine koje su bile izuzetno snažne, a što je ukazivalo da je on tražio jedino one koji će ga

željeti slijediti bez obzira na cijenu, s izgledom da budu udruženi s njim u kraljevstvu njegovog Oca. (Ivan 6:56-68)

Kao vjernici, mi također imamo zadatak da promičemo poruku o Kraljevstvu. (Mat. 24:14) Neka bi smo ispunili naš zadatak dok svjedočimo o Božjem planu, u nadi da ćemo biti upotrijebljeni da lociramo preostale pripadnike tijela Kristovog. Sljedeće proročko svjedočanstvo može se dobro koristiti kao vodič našeg djelovanja u ovo vrijeme: „A on reče: Idi i reci ovome puku: Slušat ćete slušajući, i nećete razumjeti; i gledat ćete gledajući, i nećete spoznati. Usali srce tog puka i otežaj mu uši i zaslijepi mu oči, da očima svojim ne vide i ušima svojim ne čuju i srcem svojim ne razumiju te se ne obrate i budu iscijeljeni. Nato rekoh: Dokle Gospodine? A on reče: Dok gradovi ne ostanu pusti i bez stanovnika, i kuće bez ljudi, a zemlja sasvim opustošena.“ (Iza. 6:9-11) Kakvu blagoslovljenu prednost mi imamo!

Isus Poučava o Zakonu

Ključni redak: „Puk mi se ovaj približuje ustima svojim i usnama me časti, a srce im je daleko od mene. No uzalud me štiju naučavajući kao nauke uredbe ljudske.“
Matej 15:8, 9

Izabrani tekst:
Matej 15:1-11, 15-20

PISMOZNANCI I farizeji došli su kao delegacija iz Jeruzalema istražiti Isusova učenja i djelovanje. Oslanjajući se na tradicije svojih starih ispituju ga zašto njegovi učenici ne slijede obredno pranje

ruku prije jela, premda takva praksa nije bila dio Bibije.

Prekoravajući te vođe zbog njihovog licemjerstva, Isus je odgovorio na njihov upit sa protupitanjem: „A on im odgovorivši reče: Zašto i vi kršite zapovjed Božju predaje svoje radi? Ta Bog zapovjedi govoreći: Poštuj Oca svojega i majku! I Tko prokune oca ili majku, neka se smrću kazni! A vi kažete: Tko rekne ocu ili majci: Čime god bi se od mene okoristio, dar je, može i ne poštivati oca svojega ili majku svoju. I dokinuste zapovijed Božju radi svoje predaje.“ (Mat. 15:3-6)

Gospodin je također citirao iz Izaije da istakne površnu prirodu njihovih pritužbi. (Iza. 29:13) Na taj ih je način podsjetio kako samo svojim usnama odaju počast Božjoj Riječi

oslanjajući se na tradicije ljudi. Naš ključni redak sadrži Isusovo citiranje iz Proroka i potvrđuje opći tenor njegovog prijekora tih lažnih učitelja čija su pogrešna učenja poništila Božju riječ.

Tijekom svoje službe Isus je u mnogo prilika s pravom kritizirao vjerske vođe Izraelskog naroda koji su iskrivili značenje Svetog Pisma kako bi odgovaralo njihovim vlastitim ciljevima. Ovdje je još jedan takav primjer: „Čuli ste da je rečeno: Ljubi bližnjega svojega, a mrzi neprijatelja svojega. A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje, blagoslivljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite za one koji vas zlostavljaju i koji vas progone.“ (Mat. 5:43,44)

Riječi, „Čuli ste da je rečeno,“ podrazumijevaju oslanjanje na ljudsku tradiciju starih koje su se Farizeji pridržavali. Oni su ignorirali i slovo i duh zakona što se tiče Učitelja, kojega su mrzili. Dubinu njihove pokvarenosti dobro može ilustrirati činjenica da su nakon što je Isus podignuo Lazara iz mrtvih i zato što je mnogo ljudi tada povjerovalo u njega, kovali urotu ne samo da ubiju Krista, nego i Lazara također. (Ivan 11:45-53; 12:9-11)

Mi nismo u ropstvu posebnim zakonima utjelovljenima u Deset Zapovjedi, niti smo u bilo kojoj mjeri podložni vjerskim tradicijama ljudi. Umjesto toga, mi smo pod zakonom slobode. Naša ljubav prema Bogu pokazana je ne samo izbjegavanjem onih stvari koje Biblija osuđuje,

nego također i žrtvovanjem naših ljudskih prava i prednosti u službi Istine za Gospoda i za braću.

Postizanje duha ljubavi u našim riječima i djelima dokaz je da smo bili ucijepljeni u Krista. Neka bi nam preobražavajući utjecaj Svetog Duha pomogao ispuniti Božji zakon u našim životima. (Mat. 22:36-40; Ivan 13:34,35)

Pouka četiri

Najveća Zapovijed

Ključni redak: “Ljubi Gospoda, Boga svojega, iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz svega uma svojega i iz sve snage svoje. To je prva zapovijed. A druga je ovoj slična: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. Druge zapovijedi veće od ovih nema.” Marko 12:30, 31

***Izabrani tekstovi:
3 Moj. 19:18; 5 Moj. 6:4-9; Marko 12:28-34***

NAŠA LEKCIJA
počinje sa Isusovim oštrim optužbama Židovskih vjerskih vođa korištenjem usporedbi. Oni su bili krivi jer su ga odbacili kao Sina Božjeg. Gospodin je objasnio da je Bog bio taj koji je zasadio dom Izraelov i opskrbio ih sa božanskim zakonom. Također im je dao i svjedočanstvo različitih proroka da održi naciju

odvojenom od poganskih utjecaja koji su ih okruživali. Prema tome se moglo očekivati da će sa

takvom nježnom brigom i nadgledanjem, kroz zahvalnost i poslušnost Židovi biti pripremljeni prihvatiti Isusa kao njihovog Mesiju. (Marko 12:1-11)

Nažalost, ista tvrdoća srca koja je uzrokovala da nacija odbaci Božji zakon i upozorenja od strane pravednih proroka, također je vodila i do odbacivanja i razapinjanja Isusa, koje je on točno prerekao. Bilo je očito da su Židovski vođe razumjeli značenje Gospodinovih riječi. (redak 12)

Isus je također naišao i na protivljenje Saduceja, koji nisu vjerovali u uskrsnuće. Oni su ukazali na odredbu Mojsijevog zakona (5 Moj. 25:5-10) da ako bi čovjek umro bez djece, njegov je brat trebao oženiti udovicu da održi obiteljsko ime i vlasničke interese. Postavljajući hipotetski slučaj, Saduceji su pitali Isusa da ako su tu ženu ženila sedmorica braće koji su umrli jedan za drugim, čija će ona biti žena o uskrsnuću. (Marko 12:18-23)

Isus je naznačio da Bog ima moć podignuti mrtve, ali također i da brak tada neće postojati. Osim toga Isus je podsjetio Saduceje da kada se pojavio Mojsiju u gorućem grmu, nebeski Otac se otkrio kao kao Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljev. Ako ne bi bilo nade u uskrsnuće, takva tvrdnja ne bi bila dana. Pismoznanaac koji je čuo Isusov odgovor Saducejima cijenio je njegov odgovor i zatim je upitao Isusa koja je najveća od svih zapovjedi. (reci 24-28)

U našem ključnom retku naš je Gospodin ustvrdio da je u krajnja ljubav prema Bogu i svome bližnjemu sažetak nakane Dekaloga. Ovaj je pismoznanc očitovao iskrenost srca i složio se sa Isusom da iskreno obožavati Boga s nečijim cijelim srcem, dušom i snagom, isto tako kao i ljubiti svog bližnjeg kao sebe bi bile najvažnije stvari koje bi bilo tko mogao činiti- više nego ceremonijalni prinosi i žrtve Zakona. Isus je prepoznao ispravan stav njegovog srca rekavši, „Nisi daleko od kraljevstva Božjega.“ (redak 34)

Kao posvećeni vjernici u Krista, neka bi smo uvijek očitovali oba aspekta Učiteljevog odgovora u našim životima u svemu što kažemo i činimo. „Rekne li tko: Ljubim Boga, a mrzi brata svojega, lažac je. Jer tko ne ljubi brata svojega kojega vidi, kako može ljubiti Boga kojega ne vidi? I ovu zapovijed imamo od njega: tko ljubi Boga, da ljubi i brata svojega.“ (1 Ivan. 4:20, 21)

Pouke Iz Poslanice Hebrejima

***„Ustrajno trčimo trku koja je pred nama. Pritom
uprimo pogled u Glavnog Zastupnika i
Usavršitelja naše vjere, Isusa.“
Hebrejima 12:1, 2***

IMA PUNO TOGA u poslanici Hebrejima što pokazuje da su oni kojima je ona bila napisana pokazivali sklonost ka nedostatku vjere u Boga i u njegovog sina Isusa Krista, i hlađenje njihove revnosti za vršenje volje njihovog Nebeskog Oca. Otvarajući drugo poglavlje apostol Pavao piše, „Zato trebamo obratiti posebnu pažnju na ono što smo čuli, da ne budemo odvučeni od vjere.“ U poglavlju 3:12, on kaže, „Pazite, braćo, da tko od vas ne odstupi od živog Boga, te da se u njemu ne razvije zlo srce koje nema vjere.“

Četvrto poglavlja počinje ovim riječima: „Dakle, budući da ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, bojmo se da se za koga od vas ne bi ikada utvrdilo da u tome nije uspio!“ U poglavlju 5:12 otkriven je nedostatak napretka kod tih Hebrejskih kršćana. Apostol kaže, „Jer premda bi ste nakon toliko vremena već trebali biti učitelji, vas opet

netko treba ispočetka poučavati osnovama Božjih svetih objava. Takvi ste da vam treba mlijeko, a ne čvrsta hrana.“

U šestom poglavlju Hebrejima, Pavao naglašava potrebu da se bude ukorijenjen i utemeljen u Istini, i da se ima sidro vjere čvrsto pričvršćeno i zavjese, „kamo je za nas kao prethodnik ušao Isus.“ (redak 20) U poglavlju 10:23 on potiče, „Ustrajno i nepokolebljivo obznajujemo svima svoju nadu, jer je vjeran onaj koji je dao obećanje.“ Iz ovih i drugih izjava u poslanici, izgleda jasnim da je bila napisana da ohrabri tu posebnu skupinu na veću postojanost u Istini, i na još ustrajniju revnost u njihovom nastojanju da slijede Učiteljeve stope.

UZROK KRŠĆANSKIH PATNJI

Pažljiva analiza ukazuje da je jedan razlog za hlađenje revnosti te hebrejske braće bilo sramota i patnja koji su se nastavili a kao rezultat toga što su bili Isusovi sljedbenici. Oni su prihvatili Isusa kao Mesiju. Svakom vjerujućem Židovu, Mesija je bio onaj koji je bio određen da ispuni sva veličanstvena obećanja kraljevstva iz Starog zavjeta. Oni vjerojatno i nisu bili toliko iznenađeni što su se od samog početka suočili sa određenom mjerom protivljenja pa su stoga, „s radošću podnijeli otimanje svoje imovine.“ Spremno su dozvolili da ih se stavi u klade, i radovali su se prednosti što su

ponekad bili uz one s kojima se tako postupalo. (poglavlje 10:32-35)

Međutim, kako je vrijeme prolazilo oni su se vjerojatno počeli u čuđenju pitati zašto Mesijanska stvar nastavlja biti razlogom toliko mnogo protivljenja i progonstva. Najvjerojatnije nisu jasno razumjeli doktrinarne istine koje su se odnosile na „Kristove patnje“- da se slava može postići jedino nakon što ta patnja bude bila upotpunjena. Možda su razmišljali da su Kristove patnje trebale završiti na Kalvariji, a to što sada njegovi sljedbenici pate moglo bi ukazivati da je bilo upitno da li je Isus uistinu bio Mesija. Koji god da je bio razlog, apostol je razjasnio u drugom poglavlju da je Bogu bilo ugodno, „ da dovodeći mnoge sinove u slavu, patnjama učini savršenim Glavnog Zastupnika njihova spasenja.“ (poglavlje 2:10)

Ovdje je informacija koja pokazuje da premda mnogi sinovi trebaju imati slavne položaje u Mesijanskom kraljevstvu, ipak svi oni, poput njihovog Vođe, moraju do tog položaja doći posredstvom patnje. To bi im trebalo pomoći da razumiju zašto su neki od njih bili predmetom čuđenja i zašto su bili lišeni svojih dobara jer su bili povezani sa Mesijanskom stvari. Ako su se ikada čudili zašto je njihova patnja bila neophodna, ovdje je bilo objašnjenje.

Kasnije u 12 poglavlju, bio je dan daljnji razlog za Kršćansku patnju. Tu je pokazano da je to bilo dio nužne stege kojom smo kao Božji sinovi

obučeni za više položaje na koje smo pozvani. Oni koje Gospod uistinu voli kao svoju djecu, objašnjava apostol, trebaju očekivati da će biti šibani. Zaista, ako im nedostaju takva iskustva, imaju razloga sumnjati u svoj položaj sinovstva pred Bogom. (poglavlje 12:6-8)

VAŽNOST SPOZNAJE

Mi ponekad govorimo o vjeri koja će nam omogućiti da „hodimo u mraku s Bogom“ što je jako dobro. Međutim, da bismo imali takvu vjeru, važno je znati da je Bog s nama u tami, i da drži naše ruke u svojim. Sasvim je druga stvar hoditi u mraku a bez izvjesne spoznaje da je Bog uz nas. Ako su se hebrejska braća nadala slavi u Kraljevstvu, ali nisu razumjeli zašto su doživljavali toliko mnogo patnje oni su onda hodali u mraku ne znajući da li je Bog s njima. Bez te neophodne spoznaje, oni su mogli misliti da je njihova patnja značila da su zastupali krivotvorenu Mesijansku stvar.

Izgleda da ovo objašnjava zašto je apostol naširoko objašnjavao stvari o žrtvama i patnjama, a što je bilo ilustrirano u Tabernakulskim službama. Pavao je naglasio toj Hebrejskoj braći da je bila njihova prednost, i sasvim u skladu s božanskim uređenjem, ići k Isusu, „izvan tabora“ i imati udjela u njegovoj sramoti i patnji. (Hebr. 13:10-13) Ako bi mogli razumjeti da je njihova patnja bila uistinu dio Mesijanskog nauma u kojemu su imali prednost

sudjelovati to bi ih zaista ojačalo za bilo kakva iskustva koja su ih očekivala. U skladu s to misliju apostol piše, „A vjera je osnova onoga čemu se nadamo, dokaz stvarnosti kojih ne vidimo.“ (poglavlje 11:1) Riječ „osnova“ prijevod je grčke riječi koja znači „podrška“ ili „temelj.“ Imajući potporu ili temelj za stvari kojima se nadamo također bi podrazumijevalo imati „dokaz“ za stvari koje se ne vidi. Hebrejska su braća razumjela dio te „osnove.“ Oni su prihvatili Isusa kao svog Mesiju i nadali su se imati udjela u Mesijanskoj slavi. Sada su trebali shvatiti da su njihove patnje s Kristom drugi važan dio temelja njihove nade. Ispravno razumijevanje toga činilo bi jedan od snažnih dokaza nevidljive slave za kojom su težili. „Ako ustrajemo, s njim ćemo i kraljevati,“ Pavao kaže u drugoj poslanici. (2 Tim. 2:12)

OBLAK SVJEDOKA

Kroz 11 poglavlje Hebrejima apostol govori o životu vjere Drevnih uglednika. Oni su, također bili povezani sa Mesijanskom stvari. Njihova vjera u tu stvar, i njihova lojalnost istoj, donijela im je patnju i smrt. Oni nisu imali udjela u Kristovim patnjama u istom smislu kao njegovi sljedbenici ovog Evanđeoskog doba. Njihova žrtva nije bila predstavljena sa bakrenim oltarom u dvorištu Tabernakula. Međutim, bile su u potpunom skladu i jednako zdušno prinešene, kao i „bolje žrtve“ ovog

doba. Kako bi nastavili ugađati Bogu, Drevni su uglednici trebali živjeti životom vjere. Zbog svoje vjere „primili su svjedočanstvo da su Bogu po volji,“ kaže apostol. (redak 2) On nam zatim govori o raznim takvim dostojnima, i o tome što im je njihova vjera omogućila da rade i da podnose. Vjerom je Abel ponudio mnogo prihvatljiviju žrtvu od Kaina. Noa je vjerom izgradio arku. Vjerom je Abraham, poslušavši Boga, napustio grad Ur i putovao u zemlju obećanja, ne znajući kamo ide. Vjera je omogućila ovoj grupi da trpi i da umre. Ona je omogućila Mojsiju da odluči da je „sramota Kristova“ bila mnogo vrednija od „blaga u Egiptu.“ (Hebr. 11:24-27)

Oni su kroz vjeru, „osvojili kraljevstva, izvršili pravednost, postigli obećanja, zatvorili ralje lavovima, pogasili silinu ognja, umakli oštrici mača, ojačali u slabosti, postali jaki u boju, nagnali u bijeg bojne redove tuđinaca. Neke žene uskrsnućem ponovno primiše svoje mrtve. Drugi pak, stavljeni na muke, ne prihvatiše oslobođenje da bi zadobili bolje uskrsnuće. Drugi su opet iskusili izrugivanja i bičevanja, čak i okove i tamnicu. Kamenovani, raspiljeni, iskušavani, ubijeni oštricom mača; potucali se u runima, u kozjim kožusima, u oskudici, potlačeni, zlostavljani- svijet ih ne bijaše dostojan- lutali po pustinjama i gorama i špiljama i jazbinama zemaljskim.“ (reci 33-38)

Kakav se „oblak svjedoka“ ovdje pokazao kao dokaz pred Hebrejskom braćom. Svi su oni, kao

sluge Mesijanske stvari, radosno trpjeli i umrli u toj nadi. Zaista, kuća sinova, koja je sada bila pripremana za mnogo veću slavu, ne može očekivati postići visoki položaj koji im je ponuđen bez patnji. Zaista, „Glavni Zastupnik“ njihova spasenja također je trpio i umro, s njegovim životom i smrću Kristov je sljedbenik opskrbljen sa najboljim od svih primjera vjere i poslušnosti. Kako je logično da je apostol u ovom čudesnom poticanju na vjeru i revnost, napravio korak dalje od mučenika Starog zavjeta ka Glavnom Mučeniku Novog zavjeta-Isusu.

SKINIMO I MI SVAKI TERET

Nakon spominjanja Starozavjetnog „Oblaka svjedoka“ i nakon što uvodi Isusa kao najvećeg od svih primjera vjernosti Pavao pokazuje da je život kršćanina, u nekim pogledima, poput onog koji vježba i učestvuje u jednoj utrci. „Ustrajno trčimo trku koja je pred nama“ potiče nas. On nam također daje neke prijedloge kako to možemo učiniti uspješno: „Skinimo i mi svaki teret i grijeh koji nas lako može namamiti u zamku.“ Odlazeći na stranu sve te prepreke, trebamo gledati na Isusa- to jest, biti vođeni njegovim primjerom i nadahnuti njegovom vjerom i predanjem. (Hebr. 12:1,2)

Trebamo „skinuti svaki teret.“ Dio obuke drevnih maratonaca bilo je namjerno pritiskanje njihovih stopala jedno vrijeme prije utrke u svrhu razvijanja mišića njihovih nogu. Isto tako, kad su se

ti tereti maknuli njihova bi im se stopala činila neuobičajeno laganima u usporedbi, omogućujući im da trče brže isto tako kao i dalje udaljenosti. Možda je apostol to imao na umu kad je poticao braću da skinu svoj teret.

Sljedbenici Učitelja se naravno ne pritišću namjerno dok se uvježbavaju za kršćansku utrku. Mi smo opterećeni s mnogim teretima pa stoga nemamo potrebu posebno ih dodavati. Međutim, istina je, da jedino kada skinemo te terete možemo uspješno trčati uskim putem. Da bi smo skinuli te terete prvo ih moramo prepoznati. Svi smo mi već samom svojom prirodom bili opterećeni sa grijehom i nesavršenošću. Hebrejskoj braći kojoj se Pavao prvenstveno obraća u ovoj poslanici taj je teret bio posebno naglašen Mojsijevim zakonom. Cijeli svoj život borili su se da postignu pravednost samo da bi toliko bili opterećeni sa tim teretom da se nikakav stvaran napredak nije mogao napraviti.

Međutim, sa i bez Zakona, Adamska nesavršenost je teret onima koji nastoje upoznati i vršiti Božju volju. Kada uđemo u Kršćansku utrku i skinemo taj teret prihvaćajući vjerom pripisanu Kristovu zaslugu, ogroman je teret podignut sa nas. Pjesnikove riječi, „Neprestana borba za život, umara s beskrajnom borbom“ dobro izražavaju iskustvo onih koji nastoje postići pravednost mimo Krista.

Mi skidamo svaki teret kroz potpuno posvećenje da vršimo Božju volju, temeljeno na

vjeri u dragocjenu Kristovu krv. Čineći to mi bivamo opravdani i to nam daje mir s Bogom. (Rim. 5:1) Kakav je teret tako samo dignut s nas, i kako nas čini slobodnima i otvorenima dok „upiremo pogled u Isusa,“ nastojeći „postojano trčati“ trku koja je pred nama. Nakon što smo skinuli taj teret mi se ne želimo opet opterećivati s njim. To bi smo mogli činiti ukoliko bi smo se pokušavali opravdati pred Bogom zaslugom naših vlastitih dijela, ili ako bi smo dopustili našim nenamjernim nesavršenostima da nas obeshrabre od toga da se i dalje naprežemo u utrci.

Kako bi bilo ludo za te drevne trkače da nakon što su jednom olakšali svoja stopala micajući s njih teret, da opet počnu ponovno ga stavljati nakon što je utrka započela. Ipak, to je ono što sljedbenici Učitelja ponekad pokušavaju činiti. Teret, ili zapreka, Adamske nesavršenosti uklonjena je Kristovom krvlju- ukoliko u potpunosti vjerujemo u nju. Također bi smo trebali izbjegavati uzimati i druge terete. Ukoliko bi smo si dopustili da budemo preopterećeni sa životnim brigama, te brige postaju teret koji otežava naš napredak. (Luka 21:34) Postoje izvjesne životne odgovornosti koje nam Biblija određuje i njih moramo izvršavati. Njih se ne bi trebalo tumačiti kao terete, budući ipravni, Gospodin nam pomaže nositi ih. Biblija nas potiče da priskrbujemo za svoje ukućane. Čineći to vjerno mi djelom izvršavamo Božju volju za nas. To je dio „svega“ što treba činit na Božju slavu. (1

Kor. 10:31) Međutim biti „preopterećen“ i biti odvučen sa primamljivostima zemaljskih dobara, udobnostima i radostima u životu, je isto kao da dodajemo terete koji će nas zadržati od konačne pobjede na uskom putu.

Stoga je nužno da prije nego počnemo s utrkom skinemo svaki teret, i moramo ih ostaviti tamo onoliko često koliko utvrđujemo da smo opterećeni s njima. Ljubav prema novcu, ljubav za udobnošću, želja za isticanjem materijalnih stvari-bilo koje od toga ili sve može vrlo lako postati teretom. Ako mislimo na ono što je gore, odlučni da budemo zainteresirani „činiti samo jedno“, tada ćemo ostati slobodni od tereta koji bi nas inače mogli lišiti pobjedničkog završetka utrke.

GRIJEH KOJI NAS SPUTAVA

Mi također trebamo skinuti „i grijeh koji nas sputava.“ Svaki Kristov sljedbenik nesumnjivo ima jednu ili više slabosti ili nesavršenosti koji su mu poput hendikepa dok nastoji vršiti Učiteljevu volju, međutim čini se da se nato ne ukazuje u ovom retku. Sudeći po općenitoj temi poslanice, grijeh koji nas zapliće na kojeg apostol ukazuje, je očito nedostatak vjere, i posljedičan nedostatak revnosti.

„A sve što nije iz uvjerenja, grijeh je“ kaže apostol. (Rim. 14:23) Jedan od glavnih grijeha tjelesnog Izraela bio je njihov nedostatak vjere u Boga i u obećanja njegove providnosti koja sve okreće na dobro u njihovu korist. Pavao nas

podsjeca na to u trećem i četvrtom poglavlju Hebrejima, i potiče nas da mi nastojimo ući, vjerom, u počinak kojeg je Bog pripremio za nas kroz Krista. „A bez vjere nemoguće mu je ugoditi,“ kaže apostol, pokazujući nadalje da oni koji se povlače kroz nedostatak vjere ne mogu imati božansko priznanje. (Hebr. 11:6) Ovaj grijeh slabe vjere koji nas sputava, i kojega bi svaki Gospodinov učenik trebao iskreno nastojati skinuti, tako da se još čvršće i odlučnije uhvati svih dragocjenih i najveličanstvenijih obećanja kojima nam je zajamčena pobjeda. (2 Pet. 1:4)

POSTOJANO TRČIMO

„Postojano trčimo,“ dodaje apostol. Radosna ustrajnost je misao ovdje prevedene Grčke priječi „postojanost.“ Ispiti na putu čine nužnim ustrajati, međutim ustrajnost treba biti radosna. Ići ka Isusu, izvan tabora, noseći njegovu sramotu“, samo po sebi nije nešto radosno- umjesto toga to je nešto što treba pretrpjeti. Međutim, imamo li ispravnu spoznaju o tome što je u to sve uključeno, i jaku vjeru u Božja obećanja koja se odnose kako na sadašnjost tako i na budućnost, bit ćemo u stanju radosno ustrajati.

Da bi smo radosno ustrajali od pomoći nam je ako „upremo pogled u Isusa...koji namjesto određene mu radosti podnese križ, ne mareći za sramotu.“ (Hebr. 12:2) Božji plan za sva njegova inteligentna stvorenja je da budu sretna. Kada

božanski plan otkupljenja i spasenja bude bio dovršen, sva tuga, uzdisanje, patnje, i kušnje, bit će stvar prošlosti. To naravno ne znači da je neposredni cilj kršćanskog života biti slobodan od patnje. Zaista, mi možemo s vjerom ući u „radost Gospodinovu“, ali ta se radost ne temelji na sadašnjoj udobnosti i slobodi od patnje.

Radost koja je toliko mnogo značila Isusu, i koja mu je pomogla pretrpjeti križ, bila je „radost koja je stajala pred njim“ kroz Božja obećanja. Ta ista radost može biti naša budemo li vjerno ustrajali dok idemo k njemu izvan tabora noseći njegovu sramotu. To je radost iščekivanja- radost vjere. O njoj se može razmišljati kao o predujmu „punine radosti“ koja će biti naša kada kroz vjernu i radosnu ustrajnost pod sadašnjim kušnjama, postignemo mjesto Bogu zdesna gdje su „blaženstva vječna.“ (Ps. 16:11)

PROMISLITE O NJEMU

„Ta promislite o onomu koji od grješnika podnese takvo protivljenje protiv sebe“ dodaje apostol. (Hebr. 12:3) Drevni su dostojnici izdržali mnoge poteškoće. Hebrejskoj braći bila je oduzeta njihova imovina i bili su stavljeni u klade. Nijedna od tih dvaju grupa nije niti približno u usporedbi pretrpjela toliko kao Isus. Štoviše, oni su svi bili nesavršeni, i trpjeli su do jedne određene mjere zbog te svoje nesavršenosti, ali tako nije bilo s Isusom. On je bio svet, neokaljan, nedužan i

odvojen od grešnika. Ipak on je patio- ne zbog sebe- nego u korist drugih, čak kako bi oni koji su mu nanijeli bol kasnije bili blagoslovljeni. Bilo kome je teško trpjeti protivuriječja, međutim savršenom čovjeku Isusu glavne životne činjenice bile su osporene i bio je pogubljen zbog njih. Isus je bio Sin Božji, i Kralj kraljeva, no ipak je bio podrgnut kampanji proturiječenja od samog početka svoje službe, kulminirajući jedino kada je položio svoj život i umro na križu. Viseći tamo kao Otkupitelj svijeta, bio je izazvan da siđe dolje i tako dokaže da je bio Sin Božji. U podsmjehivanju iznad njegove glave bio je stavljen natpis: „OVO JE ISUS, KRALJ ŽIDOVA.“ (Mat. 27:37) „Druge je spasio, neka spasi i sebe,“ vikao je narod. (Luka 23:35) Oni nisu shvaćali da je on trpeći ta protivuriječja i odbijajući da se spasi, omogućio spasenje za čitavo čovječanstvo- čak i za one koji su ga mrzili.

Svakako da ovdje imamo nešto za promisliti dok nastojimo hoditi Učiteljevim stopama. Mi smo pozvani nebeskim pozivom, da vladamo s Kristom u njegovom slavnom kraljevstvu, ali da bi smo to postigli moramo „trpjeti s njim,“ i ustrajati s njim. (2 Tim. 2:12) Mi također trebamo trpjeti „protivan govor.“ Kada nam se proturiječi što se tiče stvari koje su ispravne, i mi to strpljivo podnosimo, tada u malome trpimo ono što je Isus trpio. Mi bi smo također trebali radosno ustrajati, i čak tražiti prilike da blagoslivljamo one koji nam se protive. Nikada

ne bismo trebali trpjeti s gundanjem, niti tražiti prilike da se „osvetimo“ svojim optužiteljima.

ODUPIRANJE DO KRVİ

Zatim slijedi apostolov vrhunac: „Još se do krvi ne oduprijeste boreći se protiv grijeha.“ (Hebr. 12:4) To je drugi način da se kaže, „Još niste umrli zbog Mesijanske stvari.“ Hebrejska braća bila su vjerna do jedne određene mjere. Međutim oni se još nisu „do krvi oduprli“- nisu slijedili Učitelja sve do same smrti. Dok to ne učine, radosti koje su bile pred njima nisu mogle postati stvarnost, stoga su trebali nastaviti „upirati pogled u Isusa“ i biti nadahnuti obećanjima koja su njega motivirala, sve dok ne dosegnu potpuni kraj puta.

Poput Hebrejske braće, i mi se kao sljedbenici Učitelja moramo „tvrdo držati ispovijedanja“ naše vjere, pazeći da nam „ne.. isklizne“ ono što smo naučili i da se ne počnemo „povlačiti.“ Mi moramo „podnositi stegu“ kao sinovi, i čuvati se od neuspjeha imajući sidro vjere dobro učvršćeno „u unutrašnjosti iza zastora, kamo je kao preteča za nas ušao Isus.“ (poglavlje 6:19, 20) Samo se tako možemo nadati da ćemo pobjednički dostići kraj naše utrke označen od Isusa, koji je trčao prije da nam pokaže put. Sve dok se „do krvi ne odupremo“ nećemo dosegnuti kraj puta. Samo oni koji su „vjerni do smrti“ mogu se nadati primiti „krunu života.“ (Otkr. 2:10) Mi ne možemo osvojiti nagradu trčeći samo pola ili tri

četvrtine puta. Moramo nastaviti trčati cijelim putem- nimalo se ne zaustavljajući, nego odlučno nastaviti vjerno sve do kraja našeg putovanja.

SVANUĆE

Broj 6

Lipanj 2014

First-class postage paid at Rutherford, N.J. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Sveti Duh –
Njegova Definicija i Svrha 2

Međunarodne Biblijske Studije

Slušaj Gospoda 15
Vjeruj Božjim Obećanjima 18
Živi Čisto 21
Nada u Novi Dan 24
Poziv Na Jedinstvo 27

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Zmija na Stupu 30

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – June 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Sveti Duh – Njegova Definicija i Svrha

„I, evo, ja šaljem na vas obećanje Oca svojega. A vi ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne odjenete u silu s visine.” —Luka 24:49

PEDESET DANA nakon Isusovog uskrsnuća desio se događaj od iznimne važnosti za Crkvu. Bila je to Pedesetnica, kada je Sveti Duh bio izliven na učenike Učitelja koji su se okupili zajedno u Jeruzalemu, prema njegovoj uputi koju nalazimo u našem uvodnom retku: „I, evo, ja šaljem na vas obećanje Oca svojega. A vi ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne odjenete u silu s visine.“ Prema Židovskom kalendarskom računanju, godišnjica tog događaja pada svake godine na razdoblje od sredine svibnja do sredine lipnja – i ove godine to će biti 5 lipnja. Od nas se nigdje u Novom Zavjetu ne traži da posebno obilježavamo Pedesetnicu, kao što nam je zapovjedbano u vezi Gospodinove večere koju je Gospodin ustanovio noć prije svog raspeća. Međutim, mi vjerujemo da je prikladno, razmotriti događaje tog važnog dana,

posebno što to ima veze sa radom i svrhom Svetog Duha u životu Božjeg naroda.

U umovima onih koji se marljivo raspituju o tom predmetu javljaju se brojna pitanja. Što je Sveti Duh? Je li on treća osoba trojstva sa Bogom i Isusom? Je li to samo neki oblik „utvare“ kako je prevedeno u brojnim recima? Koja je svrha Svetog Duha u životu Kršćanina? Što to znači biti „rođen“ od Duha, „kršten“ Duhom, i „ispunjen“ sa Duhom? Što je Božji krajnji cilj glede djelovanja Svetog Duha u njegovom ljudskom stvarstvu? To su sve valjana pitanja i ona na koja je odgovoreno, ne ljudskim tradicijama i učenjima, nego samom Biblijom.

Razmotrimo stoga taj predmet u svjetlu nepogrešivog i skladnog svjedočanstva Božje Riječi.

KRIVI PRIJEVOD

Kroz pogrešan prijevod i drugačije, mnogi su počeli pogrešno vjerovati da je Sveti Duh osoba, treća osoba trojstva. Međutim, Biblija, kad ju se ispravno razumije ne opravdava tu misao. Jedan od krivih prijevoda koji doprinosi tom pogrešnom razumijevanju je mjesto gdje se grčka riječ pneuma prevodi sa riječju „utvara.“ To onda od Svetog Duha pravi Svetu „Utvaru.“

To je totalno pogrešan prijevod i to priznaju gotovo svi Bibličari. U gotovo svim prijevodima Biblije osim verzije King James, riječ „Utvara“ je

bila ispravno promijenjena u „Duh.“ Prijevod verzija King James bio je napravljen u vrijeme kada je praznovjerje bilo obilno, stoga bi riječ „utvara“ zapovijedala mnogo više poštovanja i pobožnosti nego danas. U to su vrijeme duhovi bili stvarni u umovima ljudi, ali vrlo tajanstveni. Oni su uvijek bili povezani sa mišlju o osobnosti, i prevoditelji su vjerujući u „osobnog“ Svetog Duha, začeli ideju nazivajući je sa „Sveta utvara.“

NEVIDLJIVA MOĆ – NE OSOBNOST

U Starom je Zavjetu riječ „duh“ prijevod hebrejske riječi ruach. Primarno značenje te riječi je vjetar. Mi ne mislimo da se pod tim podrazumijeva da je Sveti Duh sveti vjetar. To je samo značenje korijena te riječi. Vjetar je i nevidljiv i moćan, stoga su ljudi u drevna vremena primjenjivali tu riječ na različite nevidljive i snažne utjecaje. S obzirom da se božanska moć pokazivala putem kanala i sredstava koji su preko onog što čovjek može vidjeti i razumjeti, ovu se riječ ruach počelo sve više primjenjivati na sva Božja djelovanja.

Uz to što je prevedena sa „duh“, riječ ruach je na hrvatskom u Starom zavjetu prevedena i sa „dah“, „um“, zamah vjetrova“, „oluja“, „miris“, itd. Ono što se može vidjeti iza svake od ovih riječi je misao o nevidljivoj moći ili utjecaju. Na primjer postoji snaga uma, ali to je snaga koja nije vidljiva prostom oku.

Kao što je već navedeno, u Novom zavjetu grčka riječ prevedena sa „Duh“ili neispravno „Utvara“ u izrazima Sveti Duh ili Sveta Utvara je pneuma. Primarno značenje te riječi je također vjetar ili zrak. To je riječ iz koje je izveden pojam pneumatski npr.pneumatski čekić. Uz to što je prevedena sa Sveti Duh ili Sveta Utvara u Novom je Zavjetu prevedena i sa riječima „život“, „duhovno“, „vjetar.“

PEDESETNICA

Uspoređivanje Svetog Duha sa nevidljivom silom vjetra je prikladno prikazano kada zapazimo što se dogodilo na Pedesetnicu, isti dan kada je Sveti Duh bio dan učenicima sakupljenim u Jeruzalemu. U izvještaju stoji: „A na dan Pedesetnice svi su bili zajedno na istome mjestu. I iznenada je nastala huka s neba kao kod naleta jakog vjetra i ispunila je cijelu kuću u kojoj su sjedili. I svi su se ispunili svetim duhom i počeli govoriti raznim jezicima, kako im je duh davao da govore.“ (Djela 2:1, 2, 4)

„Nalet jakog vjetra“ koji je ispunio kuću bio je snažan ali nevidljiv. Učenici su mogli vidjeti njegove posljedice i čuti rezultirajući zvuk koji je zavijao kroz drveće i puhao kroz kuću. Njegova se snaga možda vidjela po zavjesama koje su se nasilno pomicale i po kućanskim predmetima koji su se tresli i pali na pod. Usred te doslovne demonstracije moći vjetra Sveti je Duh – također

moćna, snažna sila – došao na Gospodinove učenike.

Zapažajući Božje korištenje prirodne, nevidljive snage vjetra na Pedesetnicu da pokaže sličnu nevidljivu snagu Svetog Duha, vidimo da nema ničega u Biblijskom izvještaju što kaže da su učenici vidjeli bilo kakav oblik utvare, ili „nekakvog duha“ u kombinacijom s vjetrom ili izlijevanjem Svetog Duha na njih. Zasigurno, kod tako važne prilike kao što je bila ova, kada su primili „silu odozgo“ ako je Sveti Duh zaista bio neko biće ili osoba – dio trojstva – ili tajanstvene „utvari“ slične osobnosti, tada bi bila neka vidljiva indikacija te činjenice dana učenicima. Nikakav takav znak nije bio dan.

DOKAZI BOŽJE SNAGE I UTJECAJA

Dok izvještaj iz Djela 2 o Pedesetnici ne daje nikakvu indikaciju da je Sveti Duh bio osobnost ili utvara, postoje jasni dokazi njegove nevidljive moći i utjecaja na učenike – sile koja nije bila prije prisutna s njima. Redak 4 kaže da su, „počeli govoriti raznim jezicima, kako im je duh davao da govore.“ Sveti Duh, Božja moć ili utjecaj, dao je učenicima mentalnu sposobnost da govore na drugim jezicima. To je bio vrlo važno u tom trenutku, zato što su u Jeruzalemu, „u to doba boravili bogobojazni Židovi iz svakog naroda pod nebom,“ sakupljeni iz razloga da drže jedan od zapovjedenih blagdana pod Mojsijevim Savezom

Zakona. Ta su mnoštva govorila različite jezike naroda od kud su doputovali. Da bi razumjeli poruku koju im je Bog želio dati tog dana, postojala je praktična potreba da učenici „govore“ na jezicima koje će narod moći razumjeti. Tako vidimo prvo očitovanje nevidljive sile Božje – Svetog Duha – kako je djelovao u umovima učenika, dajući im sposobnost da govore i da ih se razumije na izvornim jezicima onih koji su tamo bili okupljeni.

Drugo očitovanje nevidljive sile Svetog Duha na Pedesetnicu bio je direktan rast gore navedenog. Jednom kad su ti okupljeni čuli izgovorene riječi na svom vlastitom jeziku, Sveti Duh opskrbio je umove učenika sa prosvjetljenjem glede svrhe događaja koji su okruživali Isusov život, smrt, uskrsnuće i uzašašće k Ocu – čak i događaja tog istog dana. Učenici su počeli dijeliti tu poruku „evanđelja“ sa svima tamo. Dok ih je mnoštvo slušalo, „svi su bili izvan sebe...te su jedan drugoga pitali: Što bi to moglo biti? Drugi su im se pak rugali i govorili: Napili su se slatkoga vina.“ (reci 12, 13)

Petar je kao glasnogovornik učenika, ustao i odvažno rekao: „Poslušajte riječi moje: Ovi ljudi nisu pijani, kako vi mislite...Naprotiv to je ono što je rekao prorok Joel: U posljednje ću dane...govori Bog, izliti Duh svoj...i sinovi će vaši i kćeri proricati.“ (reci 14-17) Riječ „proricati“ koja je ovdje upotrijebljena nosi misao poučavanja. Zaista, kroz prosvijetljujuću moć Svetog Duha, Petar je

počeo poučavati na način nikad prije viđen kod bilo koga od Gospodinovih učenika. To je bio isti Petar, koji je samo nekoliko tjedana ranije, zbunjen i razočaran, zanijekao svog Učitelja tri puta, i čak i nakon Isusovog uskrsnuća, ozbiljno namjeravao vratiti se ribarenju s ostalim Gospodinovim učenicima. Sada, kao što je zapisano u recima 22-36, Petar je iznio govor u kojem je iznio cijeli Božji plan i jasno objasnio svrhu Isusove smrti i uskrsnuća kao centralne točke tog plana. Kakvo očitovanje nevidljive moći i utjecaja vidimo u otvaranju Petrovog uma, i dajući mu sposobnost da poučava evanđeosku poruku svima koji su bili okupljeni tamo.

Gore navedena očitovanja moći i utjecaja Svetog Duha na Pedesetnicu bila su dana na čudesan način. Ipak, mi opet zapažamo, da u ni u jednom od njih nema nikakve indikacije da je Sveti Duh bio osobnost, utvara, ili neka vrsta „duha.“ To je jednostavno bila Božja nevidljiva moć i utjecaj, očitovana na različite načine – kao što je primjer nevidljive moći vjetra. Kasnije, nakon što je bilo završeno djelo Apostola, i Rana Crkva dobro utvrđena u Evanđelju, čudesna očitovanja Svetog Duha kao ona što su se dogodila na Pedesetnicu više nisu bila potrebna. Međutim, rad Svetog Duha kao nevidljive moći u životima Sljedbenika Učitelja tek je počeo. Taj se rad nastavio sve do naših dana. Oni koji su u potpunosti posvetili svoje živote da vrše Gospodinovu volju svakodnevno se oslanjaju

na obećanu pomoć Božjeg Svetog Duha u njihovim životima.

Sveti je Duh, stoga jednostavno rečeno, nevidljiva Božja moć, moć koja se očitovala na razne načine. Govoreći o Božjoj stvaralačkoj moći, u Bibliji čitamo „djelovala je nad površinom voda.“ (1 Moj. 1:2) Bila je to moćna, nevidljiva sila, korištena u pripremanju zemlje da bude životopodržavajući dom za biljke i životinjski svijet, isto tako kao i za krunu Božjeg stvarstva – čovjeka. Utjecaj Svetog Duha u našim životima kao kršćana u sadašnje se vrijeme primarno svodi na ono što se odnosi na Božji um i osobnost – moć povezana sa razvojem istih u nama.

SVETA NASUPROT NESVETOJ MOĆI

Ono što nam može pomoći u razumijevanju Svetog Duha je usporediti ono što Biblija kaže o njemu i o nesvetom duhu Sotone. Na različite manifestacije Svetog Duha ukazuje se kao na: „Duh Kristov“, „Duh svetosti“, „Duh istine“, „Sveti Duh obećanja“, „Duh blagosti“, „Duh milosti“, „Duh proroštva.“ Ovdje opet u različitim nijansama značenja pridodanim Svetom Duhu ne vidimo nikakvu misao u osobnosti. Umjesto toga u svakom primjeru fokus je na nevidljivoj moći i utjecaju.

Različita očitovanja Sotoninog duha opisana su kao „duh strašljivosti“, „duh ropstva“, „duh svijeta“, „duh pogreške“, „duh vraćanja“, „antikristov duh“, i „duh sna.“ Slično tome, nitko ne

bi zaključio da zato što se riječ duh tako koristilo da se opiše različita očitovanja Sotoninog utjecaja u svijetu, da postoji osobni „nesveti duh“ koji je jedno u biti s Đavlom.

ROĐEN OD DUHA

Postoje razni izrazi korišteni u Bibliji s kojima se opisuje djelovanje Svetog Duha u srcima i životima Kršćana. Jedan od tih je „rođen od duha.“ To je riječ koja sugerira dolazak u postojanje novog života, i to je jedna od stvari ostvarenih silom Svetog Duha. Ovaj novi život, kad se u potpunosti rodi, biti će toliko drugačiji od ljudskog života da je Isus u svezi s tim rekao, „Vjetar puše gdje hoće i čuješ mu šum, ali ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Takav je svatko tko je rođen od duha.“ (Ivan 3:8)

Grčka riječ u Bibliji prevedena sa „rođen“ također je ispravno prevedena i sa „začet“ i kontekst je neophodan kako bi smo odlučili na koju je misao pisac mislio. Zapažanjem te razlike učimo da nije ispravno govoriti o obraćenju Kristu kao da je netko „rođen od Duha.“ Kad netko u pokajanju dođe k Bogu, i kroz vjeru u Krista kao svog Otkupitelja, u potpunosti se posveti vršenju Božje volje, ono što se događa je ispravno opisano kao „začeće“ Duhom Božjim. Drugim riječima, tada je započeo novi život.

Ako nastavimo dalje s ovim simbolizmom taj novi život je samo embrio. Treba ga se hraniti s Riječju Božjom, kako bi se na taj način razvio,

rastao u jakosti Gospodnjoj i u sili njegove moći. Taj se novi život ne rađa sve do uskrsnuća. Tek je tada u punom smislu „rođen od Duha.“ Samo su tada Isusove riječi istinite da je onaj koji je rođen od duha u stanju doći i otići nevidljivo kao vjetar. Tako vidimo da nam zapaziti tu razliku u korištenju riječi „rođen“ i „začet“ daje mnogo veće i cjelovitije razumijevanje o tome što Božja moć korištena kroz njegovu Riječ ostvaruje u korist posvećenih sljedbenika Učitelja.

KRŠTENJE DUHOM

Biblija također govori i o „krštenju“ duhom. Riječ krstiti znači pokopati, i biti kršten sa Božjih Duhom jednostavno znači biti toliko potpuno predan vršenju Božje volje da pojedinac dolazi potpuno pod njegovu kontrolu, ne imajući više svoju vlastitu volju. Međutim, sa Božjeg predvidivog gledišta, cijela Kristova crkva bila je na Pedesetnicu krštena s Duhom. Stoga ne postoji potreba za svježom vanjskom demonstracijom Svetog Duha na svakom pojedincu koji se posvećuje vršiti Očevu volju.

Apostol Pavao je napisao, „Doista, jednim Duhom svi smo kršteni,“ i on objašnjava da se to krštenje za pojedinca događa kad on dolazi u „jedno tijelo“ Kristovo. (1 Kor. 12:13) To je sahranjivanje naše volje u volju Božju izraženu kroz Krista, Glave tijela. Kad dobijemo to ispravno gledište o tome što je uključeno u krštenje Duhom onda nećemo

očekivati ponavljanja spektakularnog očitovanja moći Božje koje se dogodilo na Pedesetnicu.

ISPUNJENI DUHOM

Biblija objavljuje, „ispunjavajte se s Duhom.“ (Efež. 5:18) Kako bi ovaj izraz bio praznog značenja ako bi Sveti Duh bio osoba! Međutim, kada shvatimo da je to jednostavno moć, ili utjecaj, Božji iskazan u kršćanskom životu kroz njegovu pisanu Riječ i naša iskustva na uskom putu tada možemo razumjeti kako je moguće imati manje ili više Duha da utječe na naše živote. Biti ispunjen s Duhom zahtijeva da se ispraznimo od sebe i svoje volje i da marljivo uznastojimo proučavati Božju Riječ i zatim primijeniti sve njene pravedne propise. Za kršćane je isto rečeno da su „zapečaćeni“ sa „svetim Duhom obećanja.“ (Efež. 1:13) Božji Duh – njegova moć i utjecaj – upravljao je umovima proroka u pisanju Starog Zavjeta, u kojem su zapisana mnoga obećanja koja jamče Božji blagoslov njegovom vjernom narodu. Novi je Zavjet također napisan pod izravnim nadahnućem Duha, ili Božje moći, i sadrži dodatna obećanja kojima Bog jamči pobjedu kroz Krista svakom vjernom sljedbeniku Učitelja. Tako nas on „zapečaćuje“ svojim obećanjima - odnosno jamči nam da ako budemo vjerni da će nam on dati milosti za pomoć u vrijeme potrebe, i prilikom uskrsnuća će nam dati „krunu života.“ (Otkr. 2:10)

Riječ „svjedoči“ je na sličan način korištena u povezanosti sa radom Svetog Duha u životima kršćana. Njegov duh svjedoči sa našim duhom „da smo djeca Božja.“ (Rim. 8:16) Ovo je također vrlo razumljiva stvar. Kroz duhom nadahnuto Sveto Pismo navedeni su različiti koraci i iskustva kršćana koji su vjerni u vršenju Božje volje. Oni koji utvrde da ih Bog blagoslivlja na način kako je izloženo Duhom kroz njegovu Riječ, tako imaju svjedočanstvo duha da su bili prihvaćeni u Božju obitelj kroz začecje Svetim Duhom, i da su tako „Božja djeca.“

SVE TIJELO BLAGOSLOVLJENO

Božji duh će biti izliven na različite načine za blagoslov čovječanstva tijekom Kristovog Milenijskog Kraljevstva. On će prouzročiti da spoznaja o njegovoj slavi ispunji svu zemlju kao što vode ispunjaju mora. (Iza. 11:9) Njegova će moć također djelovati u pravcu podizanja mrtvih u život, jer obećanje je da će „biti uskrsnuće pravednih i nepravednih.“ (Djela 24:15) U obećanju Novog Zavjeta kojeg će Bog sklopiti, najprije s Domom Izraelovim, a kasnije obuhvatiti cijeli svijet, dana je izjava da će Gospod napisati svoj zakon u srca ljudi. (Jer. 31:31-34) To će također biti rezultat djelovanja Svetog Duha u životima onih koji slušaju zakone Kraljevstva.

Tijekom razdoblja Kristovog kraljevstva Sotona će biti vezan, tako njegov duh neće moći

utjecati na ljude da čine loše. Umjesto toga, svi uvjeti novog društvenog uređenja bit će povoljni za vršenje Božje pravedne volje. Ljubav će zamijeniti sebičnost kao motivirajuća snaga u svojoj ljudskoj aktivnosti. Čovječanstvo će naučiti da najveća i jedina trajna radost dolaze od činjenja dobra drugima umjesto da sebično traže da se uvijek najprije brine samo za njihove vlastite interese.

U tom će se kraljevstvu postepeno promijeniti cjelokupno gledište ljudske rase kao posljedica izlivanja Božjeg Duha na svako tijelo. Kako bi smo radosni trebali biti da će Božja moć tako očitovana riješiti probleme nevoljne i umiruće rase. Kada blagoslovi koji dolaze od tog izlivanja Svetog Duha budu bili prepoznati kao oni koji dolaze od velikog i pravog Boga svemira, Stvoritelja neba i zemlje, ljudi će mu rado dati slavu, jer oni će tada znati da je on uistinu Bog ljubavi. Tada, na kraju tog kraljevstva, sve misli, riječi i djela sveg poslušnog čovječanstva bit će u potpunosti vođene ničim drugim nego pravednim utjecajem i moći Božjom – njegovim Svetim Duhom.

Slušaj Gospoda

Ključni redak: " Zato dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja govoreći: Je li vama vrijeme da vi stanujete u svojim pokrivenim kućama dok je ovaj Dom opustošen?" Hagaj 1:3, 4

Izabrani tekstovi: Hagaj 1:1-11

KADA JE BOG sklopio savez sa Izraelom na Sinaju dajući im Deset Zapovijedi rekao im je da obožavaju samo njega. Poslušaju li Savez koji im je bio dan, Bog h je obećao blagosloviti više od svih naroda na zemlji. Na te upute, „sav puk odgovori jednoglasno i reče: Sve što ti je govorio Gospod, činit

ćemo.“ (2 Moj. 19:8)

Međutim nije prošlo dugo i to njihovo obećanje bilo je prekršeno. S obzirom da Mojsije nije dugo silazio s gore budući je razgovarao s Bogom, narod je preklinjao Arona da im načini nove bogove. Uspjeli su uvjeriti Arona da im napravi zlatno tele, na što je narod rekao, „Ovo je Bog tvoj Izraele, koji te izveo iz zemlje Egipatske.“ (2 Moj. 32:1-4) Tako je započeo ponavljajući obrazac neposlušnosti Izraela u držanju svog obećanja da će obožavati samo Boga Abrahamovog, Izakovog i Jakovljevog- Boga koji je učinio čuda izbavivši ih iz Egipatskog ropstva-

Boga koji ih je izabrao između svih naroda na zemlji da budu njegov narod.

Bog je dao Izraelu niz jakih upozorenja o tome da će obožavanje drugih bogova imati za posljedicu to da će im obećana zemlja biti oduzeta a narod raspršen među poganske narode. U četvrtom poglavlju, 5 Mojsijeve, Mojsije je postao prvi od mnogih proroka koji je upozorio Izrael na kaznu koja će uslijediti zbog propusta da slušaju Božje zapovijedi. Prorok Jeremija im je kasnije rekao da će im Bog nakon tolikog niza neposlušnosti oduzeti njihovo kraljevstvo a njih predati u zarobljeništvo u Babilon.

Međutim zajedno s tom kaznom od Boga je došlo i obećanje da će ih on pohoditi nakon sedamdeset godina i vratiti ih u Jeruzalem. (Jer. 29:10) Kao i uvijek, Bog je održao svoje obećanje. Najprije je podigao Kira kralja Perzije i dao mu sva kraljevstva zemaljska. To je bilo u skladu sa Danijelovom interpretacijom Nebukadnezarovog sna da će netko drugi preuzeti vlast od Babilona. Kir je prepoznao da mu Božja ruka daje sva kraljevstva zemaljska. Kad mu je bilo stavljeno u srce da izgradi Bogu dom u Jeruzalemu, Kir je poslušao i objavio da se Izraelcima treba dopustiti da se vrate u Jeruzalem da to urade. (Ezra 1:1-3)

Izraelci su radosno primili te novosti. Mnogi su se brzo vratili i izgradili temelj hrama pjevajući i hvaleći svog Boga. (Ezra 3:10, 11) Međutim, kad su se protivnici podigli da spriječe djelo, narod se brzo

odvratio od gradnje hrama i počeo graditi kuće za sebe. Još jednom, propustili su održati poslušnost uputama svog Boga. Glavni razlog za neposlušnost Božjim uputama u obnavljanju hrama sada je bila njihova ravnodušnost. Prošle su mnoge godine bez daljnje obnove hrama. Gospod je tada poslao proroka Hagaja da govori narodu riječi našeg ključnog retka.

Kakvu zapanjujuću pouku možemo izvući iz ove Hagajeve poruke. Dopustimo li ponekada našoj želji za zemaljskim blagom da ometa našu poslušnost Božjoj volji? Neka bi smo radije poslušali riječi našeg Učitelja: „Već zgrćite sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni hrđa ne nagrizaju i gdje tati ne potkapaju niti kradu. Jer gdje vam je blago, ondje će vam biti i srce.“ (Mat. 6:20, 21) Neka bi nas slabosti tjelesnog Izraela učinile jačima u svakodnevnoj poslušnosti riječi Gospodnjoj. „Gle poslušnost je bolja od žrtve.“ (1 Sam. 15:22)

Vjeruj Božjim Obećanjima

Ključni redak: „Slava ovog posljednjeg Doma bit će veća nego prvoga, veli Gospod nad vojskama, i na ovom ću mjestu dati mir, riječ je Gospoda nad vojskama.“
Hagaj 2:9

Izabrani tekst:
Hagaj 1:12; 2:1-9

KAO ŠTO SMO zapazili u prethodnoj pouci, Izrael je kroz cijelu svoju povijest slijedio obrazac slušanja i hvaljenja Boga kad su primali blagoslove, zatim neposlušnosti kada su bili prepušteni vlastitim maštanjima. Božja priprema mane u pustinji

je samo jedan primjer u kojemu je njihova zahvalnost uskoro bila nadomještena sa prigovaranjima za nešto bolje. Takva je pala ljudska priroda. Propust da se cijeni Božje providnosti i da im se vjeruje bio je razlogom zašto je Izrael nastavio kršiti svoj savez sa Bogom, obećanje koje je dao sav narod nakon što su bili oslobođeni iz Egipatskog ropstva. (2 Moj. 19:8) Kroz njihovu povijest mi vidimo Božju milosrdnu prirodu prema njegovom izabranom narodu. Kad je konačno bilo dopušteno da budu odvedeni u Babilonsko sužanjstvo, Bog ih je ohrabrio sa podsjetnicima njegove ljubavi prema njima. Rekao im je da ih neće ostaviti niti ih napustiti, kao što je obećao Mojsiju i Jošui. (Još. 1:5) Dalje im je zasigurao da

njihovo sužanjstvo neće biti trajno, nego će okončati nakon sedamdeset godina. (Jer. 29:10)

Nakon što su bili ukoreni Hagajevim riječima zbog neposlušnosti Bogu, narod je bio potaknut poslušati Božje upute i opet su ga počeli štovati i hvaliti ga. (Hag. 1:12) Bog im je još jednom zajamčio objavljujući, „Ja sam s vama.“ To je podbudilo narod na djelovanje: „Te oni dođoše i prionuše na posao u Domu Gospoda nad Vojskama, Boga svojega.“ (reci 13, 14) Daljnja proročka poruka, zapisana u Hag. 2:6-9 bila je nema sumnje zbunjujuća narodu koji ju je čuo. Najbolje što su mogli razumjeti je da je potresanje iz prošlosti moglo ukazivati na potresanje zemlje prilikom davanja Saveza Zakona na gori Sinaj. Mogli su samo nagađati što bi moglo biti buduće potresanje, budući da nisu imali posebnu pomoć u gledanju prema budućim događajima. Slično bi se moglo reći o njihovoj nesposobnosti da razumiju značenje izjave, „Slava ovoga posljednjega Doma bit će veća nego prvoga,“ spomenute u našem ključnom retku.

Uz pomoć Svetog Duha, mi smo u stanju razumjeti ono što Izrael nije mogao shvatiti. Mi shvaćamo da su stvari koje su se dogodile prirodnom Izraelu bile pred slike većih stvari koje se primjenjuju na Crkvu u sadašnjem Evanđeoskom dobu. (1 Kor. 10:11) Budući da smo začeti Duhom, mi smo u stanju vidjeti da je posljednji Dom na kojeg je Hagaj ukazao tijelo Kristovo. „Jer vi ste hram Boga živoga, kao što reče Bog, Prebivat ću u

njima i hoditi među njima, i bit ću njihov Bog, a oni će mi biti pukom.“ (2 Kor. 6:16) Mi također razumijemo da ovaj posljednji Dom ne negira važnost prijašnjeg doma. Bog je obećao da nikada neće zaboraviti Izrael niti njegov zadatak za njih da budu zemaljski blagoslov u dolazećem kraljevstvu. Apostol Pavao podsjeća svoje slušatelje na važnost Izraela u Božjim planovima: „Kažem dakle: Zar je Bog odbacio puk svoj? Nipošto! Ta i ja sam Izraelac, iz potomstva Abrahamova, plemena Benjaminova. Nije Bog odbacio puka svojega koga predvidje.“ (Rim. 11:1,2) Psalmista također svjedoči o toj stvari: „Ta neće Gospod napustiti puka svojega i baštine svoje neće ostaviti.“ (Ps. 94:14) Blagoslovljeni smo što imamo razumijevanje da će svi narodi doći k Dragocjenosti svih naroda u Božjem Kraljevstvu, kao što je on obećao preko Hagaja i ostalih proroka. Učimo stoga iz iskustva Izraela da bezuvjetno vjerujemo Božjim obećanjima.

Živi Čisto

Ključni redak: „Je li sjeme još u žitnici? Ni loza ni smokva ni moganj ni stablo masline još nisu donijeli ploda. Ali od ovoga dana ja ću blagosloviti.“
Hagaj 2:19

Izabrani tekst:
Hagaj 2:10-19

PORUKA KOJU JE objavio prorok Hagaj imala je za svrhu probuditi Izraela iz njihove ravnodušnosti prema njihovom savezu s Bogom. Postali su samozadovoljni sa svojom religijom. Svoju su snagu trošili

kako bi si pribavljali za udobnost svojih domova, vrtova, i drugih zemaljskih stvari, dok je hram Gospodnji ležao opustošen i zanemaren. Međutim, pozitivno reagirajući na Hagajevu poruku, pokazali su spremnost da se pokaju koju je samo nekolicina proroka iskusila. Zaista, mnogi su proroci bili odbačeni, čak ubijeni, kada su ljudi čuli neugodnu poruku poslanu od Boga. Sam Isus je to posvjedočio: „Jeruzaleme, Jeruzaleme, ti što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su k tebi poslani!“ (Mat. 23:37)

Način na koji su Izraelci Hagajevih dana reagirali na prorokovu poruku pruža veoma važnu pouku za nas o tome kako bi smo trebali živjeti. Bog je sklopio savez sa Izraelom u kojem im je zapovjedio da ga slušaju. Savez je bio jasan i

jednostavan. Bude li Izrael poslušao Boga bit će blagoslovljen. Budu li neposlušni Gospodu bit će kažnjeni. (5 Moj. 28:1-42) Primjer njihove neposlušnosti i kazne možemo vidjeti tijekom vremena Hagajevog prorokovanja. (Hag. 1:5-11)

Govoreći crkvi u Rimu, Apostol Pavao opisuje kako je Bog pokazivao ljubav prema Izraelu: „Braćo! Želja je srca mogega i molitva Bogu za Izraela – da se spasi. Ta svjedočim za njih da imaju revnosti Božje, ali ne u skladu sa spoznajom. Ne raspoznajući naime Božje pravednosti i tražeći da svoju pravednost uspostave, pravednosti se Božjoj ne podložiše.“ (Rim. 10:1-3)

Ograničeni sa njihovim tjelesnim nesavršenostima, Izraelu je bilo nemoguće držati odredbe Saveza Zakona. Međutim, Pavao nastavlja objašnjavajući kako mi možemo živjeti u skladu sa našim saveznim odnosom, premda smo i mi nesavršeni u tijelu. „Jer dovršetak je Zakona Krist - na opravdanje svakomu tko vjeruje. Da, Mojsije piše o onoj pravednosti iz Zakona: *Tko je vrši, naći će život* u njoj. A pravednost iz vjere ovako veli: *Nemoj reći u srcu svom: Tko će se popeti na nebo - to jest Krista svesti? Ili: Tko će sići u bezdan - to jest izvesti Krista od mrtvih? Nego što veli? Blizu ti je Riječ, u ustima tvojim i u srcu tvome - to jest Riječ vjere koju propovijedamo. Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Doista,*

srcem vjerovati opravdava, a ustima ispovijedati spasava.” (Rim. 10:4-10)

Da bi primili od Boga obećane blagoslove od Izraela se očekivalo da žive čistim životom. Isto je i sa nama. Međutim, nama je uračunata zasluga žrtve našeg Učitelja. „Ta na to ste pozvani jer i Krist je trpio za vas i ostavio vam primjer da idete stopama njegovim. On koji *grijeha ne učini nit mu usta prijevaru izustiše*; on koji na uvredu nije uvredom uzvraćao i mučen nije prijetio, prepuštajući to Sucu pravednom; on koji u tijelu svom *grijehe naše ponese* na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo; on *čijom se modricom izliječiste*. Doista, poput ovaca lutaste, *ali se sada obratiste* k pastiru i čuvaru duša svojih.(1 Pet. 2:21-25)

Neka bi smo bili zahvalni za jamstvo dano Izraelu kroz Hagajevo proročanstvo, i budimo sigurni da će nas Bog blagosloviti još i više budemo li živjeli čistim životom. „Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života.“ (Otkr. 2:10)

Nada u Novi Dan

Ključni redak: “Tada on progovori i reče mi govoreći: To je riječ Gospodnja Zerubabelu govoreći: Ne silom ni snagom, već Duhom mojim, veli Gospod nad Vojskama.” Zaharija 4:6

Izabrani tekstovi: Hag. 2:20-23; Zah. 4:5-14

KAKO JE PROROK Hagaj stario, na scenu je stigao njegov nasljednik kako bi nastavio prenositi Božju poruku što se tiče obnavljanja hrama Gospodnjeg. Zaharija je bio mladić kad se vratio u Jeruzalem iz Babilonskog sužanjstva

pod trenutnim upraviteljem Zerubabelom. Iz našeg ključnog retka u kombinaciji sa riječima iz 9 retka, mi čujemo Božju izjavu da će Zerubabel dovršiti hram, međutim ne svojom mišicom, niti onom Perzijskog monarha, niti bilo kojom drugom zemaljskom silom. Zaharijine riječi bile su jasne, samim Božjim duhom bit će dovršeno to djelo.

Zaharijine prve proročanske riječi upućene Izraelu ticale su se zlih puteva njihovih praočeva, što je vodilo do Božjeg negodovanja i kazne. (Zah. 1:1-6) Te su riječi međutim bile popraćene riječima utjehe Jeruzalemu i obećanjem da će dovršiti gradnju doma koju su započeli: „Zato ovako govori Jahve: 'Vraćam se Jeruzalemu s milosrđem; opet će u njemu sagraditi Dom moj' - riječ je Jahve nad

Vojskama - 'i opet će se u Jeruzalemu protezati uže mjeračko.' I ovo poruči: 'Ovako govori Jahve nad Vojskama: Moji će se gradovi opet prelijevati obiljem, i Jahve će utješiti Sion, izabrati Jeruzalem.'" (reci 16, 17)

Zerubabel je bio knez među narodom i bio je iz Davidove linije. On je dovršio gradnju hrama kao što je Bog rekao, ali taj dom nije doslovno bio veći od prethodnog, kao što je Hagaj prorokovao. (Hag. 2:9) Bog je jasno govorio o hramu u protuslici koji je trebao biti veći, i otkriveno nam je da je taj hram ustvari duhovni hram Božji, Krist, Glava i Tijelo. U Zah. 4:1-4, kontekst našeg ključnog retka, imamo opisan svijećnjak i dvije masline. Ukazivanje na to nalazimo u Otkr. 11:4. Ovi reci nadalje upućuju na veći duhovni hram koji će na koncu donijeti obećani novi dan Mesijanskog Kraljevstva.

Također zapažamo Hagajevu proročku izjavu što se tiče obaranja „prijestolja kraljevstvima“ (Hag. 2:22) nakon koje slijede ove riječi: „Toga dana, riječ je Gospoda nad Vojskama, uzet ću te, Zerubabele, sine Šealtielov, slugo moj, riječ je Gospodnja, i postaviti ću te kao pečatnjak – jer tebe izabrah, riječ je Gospoda nad vojskama.“ (redak 23) Prikazivanje pečatnjaka ukazuje na veliku moć i autoritet za onoga koji ga nosi. Tijekom sadašnjeg doba, samo je Isusovim sljedbenicima bio dan pečat obećanja o posinjenju, koji sadrži nadu u novi dan i u to da će biti djelom dovršenog duhovnog hrama onih koji su bili vjerni

do u smrt. „Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji. Ta ne primiste duh robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: "Abba! Oče!" Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja; ako pak djeca, onda i baštinici, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi, kada doista s njime zajedno trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo.“ (Rim. 8:14-17)

Duh Božji je zaista bio sredstvo korišteno kroz Zerubabela. Na isti će način, njegov Duh djelovati da blagoslovi sve u kraljevstvu, kao što su svi sveti proroci prorekli: „I dogodit će se poslije ovoga da ću izliti Duha svojega na svako tijelo.“ (Joel 2:28) Koje li prednosti za nas vidjeti tu nadu novog dana!

Poziv Na Jedinstvo

Ključni redak: “A zaklinjem vas braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista da svi isto govorite; i neka među vama ne bude razdora, nego budite savršeni u istome umu i u istoj misli.”

1 Korinćanima 1:10

***Izabrani tekstovi:
1 Korinćanima 1:1-10***

MEĐU POUKAMA iz Hagajevog proročanstva koje smo razmotrili ovaj mjesec bio je i poziv na jedinstvo među njegovim izabranim narodom. Bog je pozvao Izrael da radi i obnavlja hram. Podsjetio ih je na njihovo obećanje da će živjeti po savezu kojeg

je on sklopio s njima a za koji su se oni složili da će ga slušati. On ih je još jednom podsjetio na svoju ljubav i brigu prema njima rekavši, „Radite, jer ja sam s vama, riječ je Gospoda nad vojskama. To je riječ kojom sam vam se zavjetovao kad ste izašli iz Egipta, da će Duh moj ostati među vama. Ne bojte se.“ (Hag. 2:4, 5)

Gospod je također rekao: „Slava ovoga posljednjega doma bit će veća nego prvoga.“ (redak 9) Hagaj je završio svoje proročanstvo objavljujući da će Bog, „oboriti prijestolje kraljevstvima i satri snagu poganskim kraljevstvima...jer tebe izabrah, riječ je Gospoda nad vojskama.“ (reci 22, 23)

Iz svega ovoga vidimo da je Bog govorio o hramu i izabranom narodu daleko većem od nacije Izrael i njihovog doslovnog hrama. Razmatrajući oslanjanje koje je Izrael trebao imati s obzirom na Božje ophođenje s njima kroz njihov savez i njegov konačni cilj, Apostol je Pavao rekao, „A prije dolaska vjere pod Zakonom bijasmo čuvani, zatvoreni za vjeru koja se imala objaviti. Tako nam je Zakon bio nadzirateljem sve do Krista, da se po vjeri opravdamo.“ (Gal. 3:23, 24) Izrael je trebao biti jedinstven u svom obožavanju Boga kao njegov izabrani narod. Trebali su se radovati u spoznaji da se on ophodi s njima mimo svih naroda na zemlji, i time imati vjeru u njega. „Vi ste sinovi proroka i Saveza koji Bog sklopi s ocima našim govoreći Abrahamu: I potomstvom tvojim blagoslivljat će se svi narodi zemaljski. Vama najprije Bog podiže slugu svojega Isusa i posla ga blagoslivljati vas da se svatko odvrati od opačina svojih.“ (Djela 3:25, 26) Međutim, zbog njihovog nedostatka vjere, odrekli su se prilike da budu veći hram: „K (Isus) svojim dođe, i njegovi ga ne primiše.“ (Ivan 1:11)

Zato što je Izrael propustio živjeti po svom savezu, i zatim odbacili Onog koji im je bio poslan da ih izbavi iz njegovog ropstva, Bog se okrenuo k Neznabošcima za izgradnju većeg hrama za kojeg je Hagaj prorokovao da će doći. „Vama je najprije trebalo govoriti riječ Božju. No kako je vi odbacujete i sami sebe ne smatrate dostojnima vječnoga života, obraćamo se, evo poganima. Jer

ovako nam je zapovjedio Gospodin: Postavio sam te za svjetlo poganima, da budeš na spasenje do nakraj zemlje.“ (Djela 13:46, 47)

Pavao je rekao ranim Kršćanskim Židovima da su obećanja koja su se odnosila na duhovno potomstvo Abrahama bila najprije ponuđena prirodnom Izraelu. Međutim zbog nedostatka vjere, oni su kao nacija, odbacili svog obećanog Mesiju, Isusa koji je bio poslan da ih otkupi „od prokletstva Zakona.“ (Gal. 3:13-16) Taj je poziv sada bio otvoren pojedincima koji će sačinjavati potomstvo bez obzira na njihovu nacionalnost i bez obzira na prijašnji položaj pred Bogom. Pavao naglašava ovo uređenje govoreći, „Jer vi ste svi jedno u Kristu Isusu. A ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:28, 29) Neka bi smo stoga učili iz iskustava Izraelaca i bili ujedinjeni u našoj službi Bogu, ponizni vrednujući druge više od sebe i razvijajući Kristov um. (Filip. 2:3-5)

Zmija na Stupu

„Mojsije je odmah načinio bakrenu zmiju i postavio je na stup, pa ako bi koga ujela zmija a taj bi pogledao bakrenu zmiju, ostao bi živ.“

4 Mojsijeva 21:9

RECI koji prethode ovom uvodnom retku pružaju pozadinu za ovu pouku. Oni kažu: „I počne (narod) govoriti i protiv Boga i protiv Mojsija: "Zašto nas izvedoste iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Nema kruha, nema vode, a to bijedno jelo već se ogadilo dušama našim." Onda Jahve pošalje na narod ljute zmije; ujedale ih one, tako te pomrije mnogo naroda u Izraelu. Dođe narod k Mojsiju pa reče: "Sagriješili samo kad smo govorili protiv Jahve i protiv tebe. Pomoli se Jahvi da ukloni zmije od nas!" Mojsije se pomoli za narod, i Jahve reče Mojsiju: "Napravi otrovnicu i stavi je na stup: tko god bude ujeden, ostat će na životu ako je pogleda." (4 Moj. 21:5-8)

Ovo se iskustvo desilo tijekom četrdeset godina kroz koje su Izraelci lutali pustinjom. Bili su se utaborili u Kadešu – oko pola puta između Crvenog mora i obećane zemlje Kanaana. Da su išli sjevernim pravcem kroz Edom bilo bi to relativno

kratko putovanje u Kanaan. Međutim, budući da su tu zemlju nastavali njihovi neprijatelji, potomci Ezava, donijeli su odluku da ju izbjegnu. Umjesto toga otišli su južno ka gornjem toku Crvenog mora, zatim istočno uokolo planinskog lanca. S ove su točke otišli sjeverno u vruću pustinju, gdje nije bilo ni hrane ni vode.

Kao posljedica tog zamornog putovanja, narod je postao veoma očajan i obeshrabren. Zaboravili su čudesno razdvajanje mora, uništenje Egipatskih snaga kad se voda sručila na vojske koje su ih slijedile. Propustili su sjetiti se kako su njihove potrebe za vodom bile zadovoljene ne samo što su gorke vode postale slatke, nego također i drugom prilikom, provalom vode iz udarene stijene. Pored ovih jednokratnih čuda, imali su i svakodnevni podsjetnik na Božje providnosti njima na korist, dok su sakupljali manu. Nema sumnje da je to bila, divna, hranjiva hrana, ipak oni su se umorili od nje, i silno mrmljali. Bog je ispravno smatrao da je njihovo mrmljanje bilo usmjereno protiv njega. Stoga je dopustio zmijama otrovnicama da se pojave među narodom, i uskoro su tisuće počele umirati od njihovih ugriza. Da ništa nije bilo učinjeno s tim u vezi najvjerojatnije bi svi poumrli. Na koncu je narod razumio zašto su imali ovo iskustvo, i kao grupa su apelirali na Mojsija da se moli Bogu za njih. Shvatili su da ih je ova užasna nevolja snašla jedino nakon što su izgubili svoje pouzdanje u Njega. Kao što je psalmist naveo,

„Prije nego sam u nevolju zapao, griješio sam nehodtice.“ (Ps. 119:67)

POUKA ZA NAS

Apostol Pavao je ukazao na tu pouku Izraelcima u jednoj od svojih poslanica. On je napisao, „I ne iskušavajmo Krista kao što su ga i neki od njih iskušali pa od zmija izginuli...A sve se to kao primjer događalo njima, a napisano je za upozorenje nama do kojih dopriješe krajevi vremena.“ (1 Kor. 10:9, 11)

Koje upozorenje bi smo trebali uzeti iz toga? Kao prvo trebali bismo se svakodnevno prisjećati na Božje providnosti nama na korist. Nemojmo smatrati naše sadašnje „putovanje pustinjom“ previše teškim, i potajno željeti nekakav direktan i neometan put ka obećanoj zemlji. Mi to možda ne znamo, ali naše izbavljenje prema stazi kojom nas vodi naš Nebeski Otac možda je bliže no što mislimo.

Druga pouka koju nalazimo je da su naši ispiti i kušnje kroz naše putovanje pustinjom korišteni od Boga da poboljšaju našu postojanu hrabrost i vjeru. Naš je karakter poboljšan i napredak očit jedino kroz strpljivu ustrajnost u svim životnim iskustvima. Koliko god da su patnje komplicirane, one su zaista nužne za našu pobjedu kao Kristovih sljedbenika.

Još je jedna pouka da su te nedaće i nevolje sredstva s kojima se Bog služi da bi nas držao u

stanju poniznosti, i održao naše oslanjanje jedino na njega. Mi kao ovce, možemo zalutati. Kad nam se to dogodi, to može zahtijevati neka teška iskustva koja će nas vratiti našem „Dobrom pastiru.“ Kako je utješno znati da je naš Nebeski Otac, poput oca iz usporedbe našeg Gospodina o izgubljenom sinu, uvijek tamo raširenih ruku da nam izrazi dobrodošlicu u njegovo prebivalište. (Luka 15:20)

OTROV I NJEGOV LIJEK

Ova iskustva Izraelaca sadrže dodatne važne pouke na koje nam se skreće pažnja u Novom Zavjetu. Zmije koje su ugrizale ljude možda su bile nazvane „vatrenima“ zbog njihovog uboda, ili možda zbog njihove bakreno sjajne boje. Mi razumijemo da je zmija u Bibliji korištena kao simbol grijeha. Sotona, veliki božji protivnik, opisan je kao zmija i u 1 Moj. 3:1-4 i u Otkr. 12:9, i kao što apostol Pavao kaže, „Žalac smrti je grijeh.“ (1 Kor. 15:56)

Izraelci nisu imali nade da će se spasiti od tih zmija. Oni su bili ili već mrtvi ili su trebali uskoro umrijeti. Njihovo je spasenje došlo kroz čudo koje je učinio Bog, međutim jedino posredstvom neobične metode prikazane od našeg Gospoda. Bili su upućeni da bi trebalo napraviti repliku zmije od bakra i pribiti je visoko na stup. (4 Moj. 21:9) Hebrejska riječ prevedena sa „mjed“ u ovom retku znači „bakar“, i tako je prevedena u Ezri 8:27. Bilo je obećano da ako bilo tko bude

gledao na tu bakrenu zmiju, da će se oporaviti. Oni koji bi odbili gledati u nju umrli bi.

Izgledalo je čudnim da im je bilo rečeno da gledaju u repliku onog što ih je upravo ugrizlo da bi bili ozdravljeni. To mora da je zvučalo nevjerojatnim, i zasigurno je zahtijevalo mnogo vjere, vjerovati da bi takav čin donio bilo kakvo dobro. Međutim, nije bilo izbora nego pokušati, i u njihovoj kritičnoj situaciji nitko od njih nije imao što izgubiti. Kako bi oni koji su gledali u tu zmiju postali zdravima, vjera drugih postajala bi jačom. Uskoro bi svi u vjeri gledali na drveni stup s zmijom koja visi na njemu, gdje se mogao naći spas.

Svijet je u uvelike sličnom stanju danas. Bili su „ujedeni“ od zmije grijeha, i cijelo je čovječanstvo ili već mrtvo, ili umire. Ne postoji druga nada u spasenje. Život je moguće jedino gledanjem u onoga koji je bio pribijen na „stup.“ To je bio Isus, koji je bio pribijen na križ.

Isus je ukazao na tu okolnost, pokazujući da je on bio prikazan sa bakrenom zmijom. Kao što je zapisano u Ivanu 3:14-16, Isus je razgovarao s Nikodemom, rekavši, „I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako mora biti podignut Sin Čovječji, da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima vječni život. Jer Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga, da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni.“

Kada je Isus govorio o sebi da je bio „podignut“ , on je ukazivao na svoje raspeće, njegovu smrt na križu. On je koristio sličan izraz kad je razgovarao s farizejima: „Tada im Isus reče: Kad podignete Sina Čovječjega...” (Ivan 8:28)

Premda je ustvari Rimska vladavina provela Isusovo raspeće, Bog je držao farizeje i Izraelske vođe odgovornima za taj zločin. Oni su bili to koji su vršili pritisak na Rimljane da izvrše to strašno djelo, govoreći, „Krv njegova na nas i na djecu našu.“ (Mat. 27:25)

Sam Isus je jasno objasnio simbol zmije na stupu kao sliku njega na križu. No ipak nekima je teško prihvatiti ideju da je Isus bio prikazan sa zmijom, obzirom da je taj simbol bio korišten ranije u Bibliji da ilustrira Sotonu koji se u Edenskom vrtu očitovao u obliku Zmije. Premda je tvrdio da je bio prijatelj Adama i Eve, zarazio ih je sa smrtonosnim otrovom grijeha. Isus se s druge strane prikazao čovječanstvu kao svijetao primjer ljudske savršenosti, i nosio je sa sobom protuotrov za Sotonin kobni otrov.

Zapazi apostolove riječi: Bog „Njega (Isusa), naime koji ne upozna grijeha, za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.“ (2 Kor. 5:21) Emphatic Diaglott prevodi riječi „za nas grijehom učini“ kao „učini ga žrtvom za grijeh,“ ukazujući tako na Hošeu 4:8 kao dokaz da je riječ „grijeh“ ponekada bolje prevedena sa „žrtva za grijeh.“ Pavao je također napisao: „Bog je

učinio poslavši Sina svojega u obličju grešnoga tijela, te za grijeh osudio grijeh u tijelu.“ (Rim. 8:3)

Isus je došao kao Božji dar da umre na križu kako bi cijelo čovječanstvo moglo biti izliječeno od bolnog ugriza grijeha i smrti. (Ivan 3:16) Što pojedinac treba napraviti da bi bio izliječen? On mora prihvatiti tu žrtvu, on mora „pogledati“ u njega. Kao sredstvo za izlječenje to zvuči nevjerojatnim rješenjem čovječanstvu, kao što je Mojsijeva uputa zvučala Izraelcima. Kako takav jednostavan čin može ostvariti spasenje? Ovdje čovječanstvo opet nema drugog izbora. Petar je tijekom svog velikog svjedočanstva na Pedeseticu prije nekih dvije tisuće godina u vezi Isusa, „I nema ni u kojem drugom spasenja, jer pod nebom nema drugoga imena danog ljudima po kojem nam se valja spasiti.“ (Djela 4:12)

Isus je rekao, „I ja kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k sebi. A to govoraše naznačujući kakvom smrću ima umrijeti.“ (Ivan 12:32, 33) Koliko smo zahvalni da će se naš Gospodin Isus, koji je bio podignut na Kalvariji, spušten u grob, da bi kasnije bio uskrsnut u najuzvišeniji oblik života u svemiru očitovati svima.

„I pokaza mi čistu rijeku vode života,...te s jedne i s druge strane rijeke, drvo života...A lišće stabla za ozdravljenje je narodima.I neće više biti nikakva prokletstva...i gledati lice njegovo, a ime će im njegovo biti na čelima...I tko hoće, neka uzme vode života bez naplate!“ (Otkr. 22:1-4, 17)

